

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 12. září
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Bydlím v Sydney ve Waterlooo, před pár dny jsem kolem 11 dopoledne nastoupil do autobusu 343 jedoucím z Marrickville na Central a s podivem jsem zjistil, že v napůl plném autobusu jsem jediný Evropan. Autobus byl plný čínských spoluobčanů. Mladí, seděli a civěli do telefonu nebo se bavili čínsky. Když o stanici dál nastoupila stařenka, také místní jako já, tak stála také jako já. Když poprosila studenta Číňana, který seděl na místě pro invalidy, a koukal do telefonu, tak holt nerozuměl a seděl dál.

Nedávno jsem viděl fotografii s textem „The group crowded around the real estate agent as they checked out a one-bedroom apartment with a study that is going for \$720 a week in Sydney CBD -Liverpool street” všichni na fotografii byli Číňané..

Ono ta převaha jednoho národa má i jiné důsledky..

Známa jde do nemocnice hledat práci, tam jí laskavě čínský manažer s úsměvem vyslechne, převezme od ní „Žádost o zaměstnání“ a tím to končí, čínský manažer australské nemocnice preferuje čínské zaměstnance.

Už před třiceti lety jsem se všimnul, že indický manažer počítačového centra v budově japonské firmy Fujitsu, zaměstnává pouze Indy. Před pár lety jsem si na to vzpomněl, když, realitní agentury, které nabízely nové byty na Green Square, měli pouze záznamník - anglicko-čínský. Telefony nezvedali. Kamarád Australan tam nechal pár vzkazů a nic, když jsem mu poradil ať tam nechá vzkaz prostřednictvím jeho známého z Honkongu a namluvil to čínsky, tak mu zavolali zpět ani ne za pět minut. Stejně nic nenakoupil, neb se vymluvili, že už je všechno prodané.

Když budete shánět práci a narazíte na čínského či muslimského manažera, který na vás se bude usmívat, vyslechne vás, bude velice milý a příjemný a pak vám řekne hezky „na shledanou, my Vám dáme vědět“ a vy pak práci nedostanete, co si budete myslet? Zvláště, když pak náhodou zjistíte, že práci dostal nějaký méně kvalifikovaný Číňan, Ind či muslim. Stěžovat si můžete tak akorát na lampárně.

Všimli jste si, že v noviny jsou plné stížností na to, jak jsou někteří uráženi čili „offended“, třeba názvem sýra nebo neuznáním jejich nového pohlaví a vy, když se chcete obrátit se svou stížností, nakonec zjistíte, že akorát tak můžete vztáhnout ruce k nebi a pro sebe si něco ošklivého říkat.

Říká bychom si pomáhat.

Není masakr jako masakr

Raymond Ibrahim • 2022

Organizace spojených národů nedávno označila 15. březen za „mezinárodní den boje proti islamofobii“. Toto datum bylo vybráno, protože v tento den se udál jeden z nejhorších teroristických útoků na muslimy: 15. března 2019 ozbrojený Australan Brenton Tarrant vstoupil do dvou mešit na Novém Zélandu a zahájil palbu na neozbrojené a bezmocné muslimské věřící; 51 lidí bylo zabito a 40 zraněno.

Tato událost byla celým Západem oprávněně široce odsouzena. V reakci na tento útok OSN prohlásila, že islám potřebuje zvláštní ochranu. Tato reakce však vyvolává velmi důležitou otázku: pokud jeden útok nemuslima na mešitu stačil k tomu, aby OSN vyhlásila 15. březen za mezinárodní den boje proti islamofobii, tak proč OSN neřeší nesčetné, často mnohem horší útoky muslimů na nemuslimská svatá místa? Proč tyto útoky nevyvolaly podobnou reakci OSN?

Podívejme se na některé vražedné muslimské útoky na křesťanské kostely v posledních letech – řada z nich se udála právě o Velikonocích a o Vánocích, čímž se ještě víc zdůraznila náboženská nenávist muslimů:

Srí Lanka (21. dubna 2019): Velikonoční neděle, muslimští teroristé odpálili bomby ve třech kostelech a třech hotelech; 359 lidí bylo zabito a více než 500 zraněno.

Nigérie (20. dubna 2014): Velikonoční neděle, islámští teroristé zapálili přeplněný kostel; bylo zavražděno 150 lidí.

Pákistán (27. března 2016): Po velikonoční bohoslužbě islámští teroristé odpálili bombu v parku, kde se shromáždili křesťané; bylo zabito více než 70 křesťanů – většinou žen a dětí. Jeden svědek vypověděl: „Na stěnách našeho domu byly zkrvavené kousky lidských těl.“

Irák (31. října 2011): Islámští teroristé během bohoslužby zaútočili na kostel v Bagdádu a ještě předtím, než odpálili své sebevražedné vesty, tak stříleli na všechny lidi bez rozdílu. Zavraždili téměř 60 křesťanů – včetně žen, dětí a nemluvnat (fotky zmasakrovaných obětí zde).

Nigérie (8. dubna 2012): Velikonoční neděle, výbušniny nastražené muslimy vybuchly poblíž dvou přeplněných kostelů; více než 50 lidí bylo zabito, počet zraněných není známý.

Egypt (9. dubna 2017): Muslimové nastražili na Květnou neděli bomby do dvou přeplněných kostelů; nejméně 45 lidí bylo zabito, více než 100 zraněno.

Nigérie (25. prosince 2011): Během štědrovečerních bohoslužeb muslimští teroristé stříleli a odpálili bomby ve třech kostelech; 37 lidí bylo zabito a téměř 57 zraněno.

Egypt (11. prosince 2016): Sebevražedné atentáty muslimů na dva kostely si vyžádaly 29 mrtvých a 47 zraněných (zde jsou fotky).

Indonésie (13. května 2018): Muslimové odpálili bomby ve třech kostelech; 13 lidí bylo zabito a desítky lidí byly zraněny.

Egypt (1. ledna 2011): Muslimští teroristé během Půlnoční mše odpálili nálož v kostele v Alexandrii; bylo zabito nejméně 21 křesťanů. Podle očitých svědků „části těl obětí byly rozházené venku po celé ulici“ a „byly přeneseny dovnitř kostela až poté, co na ně někteří muslimové začali šlapat a křičet džihádistské pokřiky,“ jako například „Alláhu Akbar!“

Velikonoční neděle, 21. dubna 2019, muslimští teroristé odpálili bomby ve třech kostelech a třech hotelech na **Srí Lance**; 359 lidí bylo zabito a více než 500 zraněno.

Filipíny (27. ledna 2019): Muslimští teroristé odpálili bombu v katedrále; nejméně 20 lidí bylo zabito a více než 100 zraněno.

Indonésie (24. prosince 2000): Během štědrovečerních bohoslužeb muslimští teroristé odpálili bomby v několika kostelech; 18 lidí bylo zabito a přes 100 zraněno.

Pákistán (15. března 2015): Muslimští sebevražední atentátníci zabili při útocích na dva kostely nejméně 14 křesťanů.

Německo (19. prosince 2016): Poblíž Pamětního kostela císaře Viléma v Berlíně najel muslim nákladním autem do lidí na vánočním trhu; 13 lidí bylo zabito a 55 zraněno.

Egypt (29. prosince 2017): Muslimští ozbrojenci vpadli do kostela v Káhiře a postříleli 9 lidí.

Egypt (6. ledna 2010): Po štědrovečerní mši (podle pravoslavného kalendáře) muslimové zastřelili šest křesťanů vycházejících z kostela.

Rusko (18. února 2018): Muslim s nožem a dvouhlavňovou brokovnicí vstoupil do kostela a zahájil palbu; zastřelil pět žen a nejméně pět dalších lidí zranil.

Francie (26. července 2016): Muslimové vtrhli do kostela a podřízli hrdlo 84letému katolickému knězi Jacquesovi Hamelovi sloužícímu mši,

poté drželi jako rukojmí čtyři jeptišky, dokud francouzští policisté tyto muslimské teroristy nezastřelili.

Je třeba poznamenat, že výše uvedený seznam není úplný; podobných útoků na kostely bylo mnoho – jen v Egyptě, tady, tady, tady, tady, tady a tady. Ale protože při nich nedošlo k žádným obětem, nebo bylo obětí jen málo, tak se jim dostalo jen malého nebo žádného zájmu západního tisku.

Tento nezáměr platí zejména pro vzdálené – a podle názoru západních médií zjevně „nepodstatné“ regiony, jako je Nigérie, kde jsou křesťané v rámci genocidy prováděné muslimy vybíjeni doslova každou hodinu.

Muslimové v Nigérii jen mezi lety 2009 a 2021 povraždili 60 000 křesťanů, zpráva ze srpna 2021 uvádí, že ve stejném časovém období muslimové také zničili nebo zapálili 17 500 kostelů a 2 000 křesťanských škol. Kolik nezdokumentovaných vražd bylo spácháno při těchto převážně veřejnosti neznámých teroristických útocích?

Výše uvedený seznam vražedných muslimských útoků na kostely nezahrnuje ani žádný z mnoha zpackaných útoků, například útok na kostel během bohoslužby na Květnou neděli 28. března 2021, při němž zemřeli pouze sebevražední atentátníci – muslim a jeho těhotná manželka. Jenom při těchto vražedných útocích na kostely muslimové zmasakrovali stovky křesťanů, nepočítáme tisíce křesťanů a dalších lidí zmasakrovaných na Západě při útocích na necírkevní cíle – včetně 11. září, sebevražedných teroristických útoků v hromadných dopravních prostředcích v Londýně 7. července 2005, útoku na redakci časopisu Charlie Hebdo, útoku na divadlo Bataclan, útoku na barcelonské třídu La Rambla, útoku 14. července v Nice, útoku na židovskou školu v Toulouse, útoku na Zimní trh v Berlíně a teroristických útoků v Kodani – abychom vyjmenovali alespoň některé.

Proto se vraťme k původní otázce: Jestliže jeden nemuslimský útok na mešitu, který si vyžádal 51 muslimských obětí, stačil OSN k tomu, aby ustanovila „mezinárodní den boje proti islamofobii“, proč tolik muslimských útoků na kostely, které si vyžádaly tisíce životů křesťanů, nepostačuje OSN k tomu, aby ustanovila „mezinárodní den boje proti křesťanofobii“?

Jinými slovy, proč je jedna nesmírně zavržená událost, ale ojedinělá událost, při níž jeden člověk ze Západu zabil 51 muslimů, pro OSN mnohem důležitější než bezpočet událostí, při nichž muslimové zabili nespočet křesťanů?

Račte otočít list, prosím

Pondělí 12. září

Ukrajinci osvobodili už 6 tisíc km čtverečních, dobytých Ruskem A Novozélandská vláda nebude chtít přeměnu režimu na republikánský
Kreml odmítá náznaky, že by mohlo dojít k mírovému jednání
Izrael pomůže Německu vybudovat protivzdušnou obranu
Vláda zastropovala elektřinu na 6 Kč na kWh a plyn 3 Kč na kWh A Podle odhadů náklady na ukrajinské uprchlíky jsou poloviční oproti odhadům
Roste počet nelegálních migrantů táhnoucích na západ
Začal soud s Babišem a Nagyovou
Vlídny, letno-podzimní den

Úterý 13. září

Scholz domlouval 90 minut Putinovi, aby vrátil vojáky domů
Američané dali Lavrovovi vízum, aby mohl do OSN
Ruský patriarcha Kirill se modlí za Putina a armádu
Ázerbájdžán ostřeluje Arménii
Další podporu firem projednává tripartita A Budeme mít nového superúředníka, bude na něho výběrové řízení
Jurečka si nemyslí, že návrh rozpočtu je definitivní
Černochová doufá, že 80% české vojenské pomoci zaplatí EU
Chladný slunečný den

Středa 14. září

Švédská premiérka Anderssonová po porážce končí
Podle Scholze Putin nepochopil, že chyboval
EU prodloužila sankce o dalších šest měsíců
Podle WHO covidová pandemie končí
Vláda pracuje na definici zranitelného zákazníka
Státním zástupcům se nelíbí svévolné Zemanovo rozhodnutí
nejmenovat soudcem Bodláka
Babišův proces pokračoval třetím dnem
Babiš nepřijde k soudu, až bude vypovídat jeho syn
Pršelo a to tak, že furt

Čtvrtek 15. září

Putin se potkal se Si, označil čínský postoj za vyrovnaný
Arménie a Ázerbájdžán se dohodly na příměří
Švédská premiérka Anderssonové odstoupila
BIS odhalila krtka na ministerstvu zahraničí, byl anonymně vykopnut A Exhejtman Bendl u soudu s Babišem odmítl, že by byl pod tlakem
Krejčířova spoluobviněného Redla propustili z vazby
U Zábřehu jely kolem sobě dva vlaky, zastavily včas
Babišův proces pokračoval třetím dnem
Mírně zapršený podzimní den

Pátek 16. září

Putin potvrdil úmysl pokračovat v útoku
V osvobozeném Izjumu objevili hromadné hroby a mučírnu
Na pohřeb Alžběty II. se sjíždějí statisíce lidí
V Mnichově zahájil Oktoberfest
Sněmovna schválila zákon umožňující zastropovat ceny
Premiér Fiala se chystá k nedělnímu projevu v TV týden před volbami A Soud sebral Redlovi papíry na hlavu
Pražská ZOO má novou gorilí slečnu jmenuje se Duni
Chladný den s opakovaným mrholením

Víkend 17. – 18. září

Evropská komise chce utnout Maďarům peníze
Biden varoval Putina před použitím atomovky
Německý kancléř Scholz si pochválil, jak si přátelsky rozumí s Putinem A Král Karel III. i William stáli s lidmi frontu na rozloučení s královnou
Premiér Fiala vyzval týden před volbami národ k šetření
110 tisíc lidí navštívilo Dny NATO v Mošnově
SPD v preferencích o fous je nad ODS, takže opozice vede
Covid mizí z obzoru veřejného zájmu
V Krkonoších trochu sněžilo

Pondělí 19. září

V Londýně se konal pohřeb královny Alžběty II.
Televizní přenos obřadu sledovaly 4 miliardy lidí
Írán je ochoten zkoumat, zdali došlo k holocaustu
Německo pošle na Ukrajinu čtyři děla
Premiér Fiala vyzval týden před volbami národ k šetření
Loď s kapalným plynem pro Česko už je v nizozemském přístavu A Klesá cena pšenice na světových trzích
V Praze polapili uprchlé kotě šelmy serval
Studený, převážně deštivý den s teplotou do 10 stupňů

Úterý 20. září

Neoficiálně oznámený Putinův projev byl v noci ohlášen na rán 7 hodin A Okupovaná území Ukrajiny chystají referenda k připojení k Rusku
Estébáci z akce Asanace odešli od soudu volní, věc je promlčena A Senátem prošla novela energetického zákona
Polovina občanů se obává, že zelená ekonomika povede k bídě
Scholz oznámil, že výsledky referend budou neplatné
Ministři pro evropské záležitosti se neshodli na zrušení jednomyslnosti v zahraniční a bezpečnostní politice
Český vynálezce dostane od Goodyearu 65 mega v dolarech za zneužití patentu
Studený den s teplotami do 10 stupňů zamračeno, deštivo, sluníčko jen chvilku odpoledne

Středa 21. září

Ruský prezident Putin vyhlásil částečnou mobilizaci, týká se 300 tisíc mužů A Stateční Rusové – v malém počtu – protestují, policie jich už 500 zatkla
Prezident Macron označil Putinovo rozhodnutí za chybu
Zelenskij dal najevo odhodlání čelit i atomové hrozbě
Ženy v Íránu bojují za svoje práva – kde jsou ženské organizace? A V centru Prahy proti mobilizaci protestovali v Česku žijící Rusové
Prezident Zeman vyzval k intenzivnější pomoci Ukrajině
V Temelíně vznikne do 10 let modulární reaktor
Chladný den, sluníčka pomálu, spíš deštičky a teploty lehce nad 10 stupňů

Čtvrtek 22. září

Británie, Polsko a Ukrajina posilují spolupráci
V Íránu pokračují protesty, už je 31 mrtvých
Na Rusy okupovaných územích Ukrajiny pokračují přípravy na referendum A Rusové prchající před mobilizací nebudou mít humanitární víza
Rakušané protestují proti Temelínu, včetně vývoje modulárního reaktoru
Roste počet migrantů, zejména ze Sýrie a V pátek začínají volby do obecních zastupitelstev a třetiny senátu
Ministr Lipavský promluvil v Radě bezpečnosti
Ukázalo se babí léto, trochu studené, ale chválabohu za to

Pátek 23. září

USA nemění svůj jaderný postoj po ruských hrozbách
Itálie o víkendu volí A V Íránu ženy protestují, v Evropě na jejich podporu 4 ženy svlékly veřejně trička
Do německých nemocnic nastoupilo 70 klaunů
Začaly volby do zastupitelstev a třetiny senátu
Ve 14 obcích se konají místní referenda
Okamura na protest znehodnotil lístek, ale špatně, takže hlas pro TOP 09 je platný a První trafika pro Zemanův tým, Jindrák bude ambasador na Slovensku
Chladný slunečný den, chvílemi teplota sáhla ke dvacíctce, ale rychle zalezla

Víkend 24. září – 25. září

V Německu se demonstrovalo za otevření plynovodu Nord Stream 2 A Německo bude dovážet plyn z Emirátnů
Lukašenko připravuje Bělorusko na vyhlášení válečného stavu
Severní Korea vypálila raketu východním směrem
O víkendu se konaly volby do zastupitelstev a třetiny senátu
Šéf Pirátů Bartoš je proti chystané koalici za podpory SPD v Plzni A Schodek rozpočtu se zvýšil na 330 miliard
Zeman podpořil přijímání Rusů prchajících před mobilizací
Předpovídali déšť, ale vyklubal se příjemný, i když podzimně chladný převážně slunečný víkend

Dokončení z první strany

Pokud by někdy OSN byla zahrnuta do kouta a byla donucena tento rozpor vysvětlit, tak by nepochybně prohlásila, že ač jsou všechny tyto útoky na věřící i nevěřící politováníhodné, tak nejsou důvodem k „islamofobii“, protože všechny útoky na věřící jsou vedlejším produktem terorismu (který prý nijak nesouvisí s islámem) a jsou živeny ekonomickými a územními spory, nerovností – jedním slovem „křivdami“. Napravte tyto dočasné křivdy a útoky na kostely a křesťany ustanou.

Ve skutečnosti se zdá, že pravý opak je pravdou: zatímco útok na novozélandskou mešitu byl skutečně ojedinělý – o čemž svědčí jeho výjimečnost – útoky muslimů na kostely jsou velmi běžné, a to nejen nyní, ale i v celé historii. Například v tureckých dějinách můžeme vidět, co se stalo s velkou křesťanskou Byzantskou říší od doby, co ji v 7. století poprvé napadli Arabové, přes pád Konstantinopole v roce 1453 do rukou sultána Mehmeda II. Dobyvatele, až do počátku 20. století – genocidy Arménů, Asyňanů a pontských Řeků.

Jak je zde patrné, v dnešním muslimském světě a stále více a i na Západě jen zřídka uplyne měsíc, aniž by došlo k několika útokům na kostely a křesťany nebo minimálně k nějaké provokaci. I když některé z útoků naštěstí nejsou vražedné, tak všechny vypovídají o netoleranci islámu vůči křesťanům, a jak se zdá, tak i vůči jakýmkoliv neislámským náboženským stavbám a symbolům.

Je zjevné, že ti, kdo terorizují křesťany, spolu mají často jen velmi málo společného: pocházejí z velmi odlišných zemí (Nigérie, Irák, Filipíny atd.), jsou různých ras, mluví různými jazyky a žijí v různých socioekonomických podmínkách. Zdá se, že jediné, co

sdílejí – jediné co je, jak se zdá, vede k napadání kostelů a vraždění křesťanů – je jejich náboženství.

Jinými slovy, muslimské útoky na kostely se zdají mít zdroj ideologický, jsou systémovým, a tedy skutečným, přetrvávajícím problémem, který by mezinárodní společenství mělo brát vážně a řešit.

Přesto by nás OSN chtěla přimět ignorovat a odvrhnout všechny tyto probíhající masakry věřících křesťanů jako nešťastné vedlejší produkty „muslimských pocitů křivdy“ – a přinutit nás, abychom se zaměřili na jednu ojedinělou, byť nepochybně hroznou událost.

Podle OSN tato jedna událost zjevně představuje „vzorec“, který nutně vyžaduje reakci. Reakcí je umlčování, ignorování a napadání všech, kteří odhalují podrobně zdokumentované a skutečné násilí vůči nemuslimům – a přesně o tom je „boj proti islamofobii“.

Raymond Ibrahim je autor nové knihy Defenders of the West: The Christian Heroes Who Stood Against Islam, významný spolupracovník Gatestone Institute a spolupracovník David Horowitz Freedom Center a nadace Judith Rosen Friedman při Middle East Forum.

Překlad původního textu: Why, for the UN, Is One Mosque Massacre So Much Worse than Countless Church Massacres?

Překlad: René David

Volby do skončily, všichni vyhráli

Aston Ondřej Neff . v pondělí 26.9. po půlnoci.

Těžko hodnotit tyto volby. Jsou zásadně důležité, protože určují chod skoro sedmi tisíc obcí v České republice. V každé z nich jsou jiné poměry a vazba na politické strany někdy hraje, jindy nehraje roli. Lidé tam volili podle bezprostřední zkušenosti a jestli volili správně, to ukáží příští čtyři roky. Naše země vzkvétá, ale je to na úrovni obcí, tam je to očividné. Čím výše stoupáme ve sférách rozhodování, tím je to horší a na úrovni vládní je marasmus nejhorší. Povšechně vzato, tsunami ANO nebylo zdaleka takové, jak se dalo čekat, nicméně vzestup SPD je očividný. Sahá i po senátu, ale asi nedosáhne.

Senát málokoho zajímá. Volí ho úzká skupina lidí. V prvním kole se volby svezou s volbami do obecních zastupitelstev, v druhém kole přijde cca 15 procent voličů. Není to reprezentace, je to klub. Je dobře, když se v něm objeví zajímaví lidé. Tak se do druhého kola dostala bývalá ministryně spravedlnosti Daniela Kovářová svou kampaní soustředěnou na „normální lidi“ . K favoritům se slušnou nadějí na úspěch patří Hana Marvanová v Praze 11 nebo profesor Jan Pirk v dvaadvacátém obvodu.

Mediálně hlavní atrakcí je nepochybně Jihlava, souboj aktuálního předsedy senátu Miloše Vystrčila s Babišem nasazenou Janou Nagyovou. Předseda ANO vynaložil obrovské úsilí, aby své kandidátce pomohl, vypravil se do rajónu osobně, pomáhali mu i jeho nejbližší, Karel Havlíček a Alena Schillerová. Bez tohoto tlaku by Miloš Vystrčil pravděpodobně vyhrál už v prvním kole, získal 45 procent, kdežto Jana Nagyová jen třicet jedno procento. Babiš to prezentuje jako velký úspěch pro „neznámou Nagyovou“. To je ovšem komické tvrzení, protože jméno Nagyová zná každý, pravda, v souvislosti se soudem kolem Čapího hnízda. Rozhodne druhé kolo.

Nagyová ho zahájila nešťastným výrokem o tom, že „požádá o imunitu“. Myslela to samozřejmě ironicky, veřejně dokonce oznámila, že pokud zvolena bude, ihned se o zrušení své imunity zasadí, aby nezdržovala soudní proces. Druhé kolo bude pozorně sledovat Andrej Babiš, dosud váhající, zda má sám vstoupit do klání o prezidentský úřad. Jak zafunguje druhé kolo? Třetí byl v Jihlavě Tomáš Nielsen, antivaxer a místopředseda strany PRO 2022. Ta je extrémně antisystémová. Nagyová získala obligátních anoistických třicet procent. Zvládne jednapadesát? To je otázka pronásledující i Andreje Babiše pokukujícího po křesle na Hradě.

A ďalšia Slovenka sa vydala na Západ Temné myšlienky o jednej globalizovanej svadbe

V snahe nájsť spoločného menovateľa sa vymazalo takmer všetko, čo na Slovensku aj v Rakúsku k svadbám patrí.

Minule som bol na svadbe, nevesta Slovenka, ženích Rakúšan. Bolo to pekné: perfektné počasie, výborný rizling z Wachau, dlhý výlet na lodi po rakúskom jazere, organizácia išla ako po masle.

Ďakujem, že som tam mohol byť. Dúfam, že nasledujúce riadky nespôsobia, že ma už nikto v živote na svadbu nepozve.

Píšem o tom, lebo to bola svojím spôsobom globalizovaná svadba.

Bol tam jeden ročník bratislavského gympla, o ktorom sa desať rokov po maturite dá povedať, že odišiel ako celok do zahraničia. Už len jedna spolužiačka žije na Slovensku, aj tá iba vďaka súhre nešťastných okolností, často menila svoj študijný odbor a teraz musí opatrovať babku.

Všetci ostatní sú vonku, všetci na Západe. Chlapci zostali v susedstve, v Prahe alebo vo Viedni, dievčatá sa odsťahovali aj ďalej.

Práve tieto tridsaťročné Slovenky boli božské. Bez výnimky krásne, jazykovo nadané, univerzitne vzdelané, profesijne úspešné, pritom stále nie príliš arogantné, parádne baby.

Pýcha národa, Slovensko nemohlo byť lepšie zastúpené.

Nevesta bola prekrásna, pritom prirodzená hanblivka, štúdium v Rakúsku si financovala tým, že za každého počasia bicyklovala do práce v letiskovom hoteli.

Kto je matka nevesty, bolo vidieť už z diaľky. Bola to priam slovanská kráľovná, nezničiteľne pôvabná. Z mne neznámych dôvodov nebola zaočkovaná. Aby mala právo na účasť na dcérinej svadbe zaručené, nechala sa v marci nakaziť. Fungovalo to, žiarila šťastím.

Chápete, normálne Slovenky! Baby s charakterom.

S ostatným osadenstvom to bolo o niečo horšie. Isteže, nevesta sa vydala dobre, súdiac podľa nehnuteľností, do rodiny multimilionárov.

S mojimi rakúskymi krajanmi som sa bavil najmenej. Jednak bola moja úloha na svadbe v zabávaní detí, po druhé spočíva jedna z mojích nespočetných chýb v tom, že som síce nemajetný chudák, ale pritom intelektuálny snob, namyslený na šesťročnú kláštorňú hardcore latinčinu a zopár iných vecí.

Ženích, na druhej strane, bol absolventom obchodnej akadémie. Pre nezalcov Rakúska: je to taká trošku lepšia škola pre účtovníčky. Aj jadro jeho kamarátov bolo z obchodnej akadémie.

Niektorí Rakúšania tam boli produktami vnútrorakúskych migrácií. Počul som, ako sa medzi sebou rozprávajú. Nebol to ani dialekt, ani spisovná nemčina, bol to nejaký nemastný-neslaný idióm medzi. Nuž, je to tak, mám predsudky a moji krajanmi mi pripadali najmenej zaujímaví.

Na svadbe bola aj partia zo strany ženícha, ktorá priletela z Mexika, čiastočne asi aj z Peru. Vyzeralo, že tie Mexičanky boli pozoruhodne škaredé, ale dlho som si tým nebol istý: boli totiž neustále v hektickom pohybe, vyjadrovali sa, kvákajúc ako Američanky, viete, ako také žabky na LSD, nedalo sa pokojne na ne pozerieť.

Až keď si Mexičanka okolo polnoci sadla so štyrmi žemličkami s pečonovým syrom, mal som istotu: áno, tie Mexičanky boli škaredé ako noc.

Zaujímavé na tom bolo, aké boli pritom sebedomé. Buď na mexické pomery nie sú až také škaredé. Alebo sa cítia byť peknými, lebo sa mexická spoločnosť k nim tak správa. Lebo majú love.

S radosťou som si všimol, že aj na globalizovanej svadbe boli prítomné výrazné národné črty.

Bol tam Čech, ktorému už pred otvorením úst kričala tá špecifická bohémka irónia z očí.

Bol tam rozprávkový Francúz, ktorý svoje osemmesačné poloslovenské bábätko kolísal s takou nenútenou obeťavosťou, že človek okamžite pochopí francúzsky demografický zázrak.

Bol tam čierny kučeravý Kubánek, ktorý vedel byť elegantný aj v kraťasoch.

Skvelé individuá, no spolu vzaté to bolo také...

... redukované, zriedené, ba umelé.

Komunikačným jazykom bola angličtina. Aj jedálny lístok bol iba v angličtine, z päť druhov na mieste grilovaného mäsa sa stalo „BBQ from local farms“. V snahe nájsť spoločného menovateľa sa vymazalo takmer všetko, čo na Slovensku aj v Rakúsku k svadbám patrí.

Hlavným princípom nebolo sčítavanie, ale odčítavanie.

Zriekli sa Božieho požehnanie. Nebolo žiadne čepčenie, žiadny únos nevesty, žiadna polnočná kapustnica, ani z obvyklých rakúskych svadobných zvykov nezostalo v podstate nič.

Raz v živote som aj ja usporiadal slovensko-rakúsku svadbu. Nám zahrali Sendreiovcí, ktorí prišli s veľkým meškaním, lebo im na ceste z východu zdochla dodávka. Im hrala za hádam päťnásobnú cenu biela rakúska kapela zložená z naškrobených ujkov a spievajúcej tetky v birkenstockoch.

To, čo hrali, bol čistý akustický humus. Ako inak, v angličtine. Prišli s viachodinovým predstihom, našťastie začali neskoro hrať a skončili skoro.

Dojímavým momentom bolo, keď sestra nevesty predniesla báseň, ktorú sama pre sestru napísala. Sestra je nenamyslenou charizmatickou kráskou, ktorá tiež žije ďaleko, bolo to sympatické.

No bolo to v angličtine.

Keďže bolo vynechaných toľko vecí, ktoré inde k svadbám patria, bola globalizovaná svadba rýchlovkou.

Časníčky už pred polnocou upratali poháre, krátko po plánovanom konci o 01.00 bol koniec. Na druhé ráno som normálne zvládol vstať na skororannú omšu, triezvy a vyspatý.

Na svadbe neboli žiadne excesy, ak teda nerátam, že si zopár rozmaznančov z obchodnej akadémie ku koncu rozoplo košele.

Ešte aj tento exces bol skôr predstieraním excesu. Asi to videli niekde na instagrame.

A keď svadobníci jasali, bol to jasot ako z amerických seriálov a všetky národnosti jasali rovnako.

Neviem, stále musím na tú svadbu myslieť.

Žena sa ma nechápavo pýta, aký mám vlastne problém. Ja na to, že problém nemám, iba sucho konštatujem, že to bola globalizovaná svadba.

Obávam sa, že som sa pozeral do budúcnosti. Do nového biedneho postnárodného sveta.

redakcia@postoj.sk

Josefovi Šipošovi v prípade výroby mastí z konope znížili trest len mierne: Nešťastné slová syna

Opäť sú sklamaní! Utorkové pojednávanie na trnavskom súde dopadlo podľa rodiny bývalého majstra Európy a držiteľa zlatej Janskeho plakety Josefa Šipoša (45) znovu fiaskom.

Športovec, ktorý bol v minulosti šampiónom v rýchlostných člnoch, dostal koncom minulého roka drakonický trest za výrobu konopných mastí. Sudca ho poslal na 20 rokov za mreže a spoločné bývanie malo prepadnúť v prospech štátu. Odvolal sa a Krajský súd v Trnave poslal celý spis znovu na okresný súd.

Opätovný verdikt všetkých zdrvil.

Blízki čakali, že Josefa (45) sudca oslobodí. Nestalo sa tak. „Sme veľmi, veľmi sklamaní. Čakali sme, že po tom, čo znalec na poslednom pojednávaní zhodnotil, že sušiny bolo oveľa menej, ako to bolo spomínané na začiatku, dostane môj otec slobodu a v najhoršom prípade len pár rokov. Toto je už fakt príliš,“ povedal hneď po vynesení rozsudku syn Patrik. Ten je zo včerajšieho verdiktu nešťastný. „Z 20 rokov, ktoré dostal, mu bol trest znížený na 15, a čo je najhoršie, opäť dal sudca prepadnutie majetku. Ja už fakt neviem. Ideme sa ďalej odvolávať,“ povedal nahnevane. „Znalec urobil zlý posudok, sudca tento fakt zhladal, ale zo všetkého dal dolu len šesť kíľ, čo bolo veľmi málo, a znížil teda trest na 15 rokov,“ vyjadril sa Šipošov právny zástupca Igor Ribár. Niekdajší majster Európy Josef Šipoš vyrábal masti z konopy a tie dával svojim rodičom, ktorí sú ťažko chorí. „Otec nebol žiadny diéler, konopu pestoval

na výrobu mastí. Nikto nechcel počúvať obhajobu. Na fotkách z expertízy vidieť, že sú tam len stonky, a stonky nie sú droga,“ hnevá sa syn. Znalecký posudok bol pre rodinu mimoriadne zdrvujúci, pretože znalec počítal nielen drogy, ale aj stonky a tiež omietku, ktorá bola na povale, a to práve Josefovi veľmi priťažilo. Rodina nástojí na tom, aby bola urobená nová expertíza a rátala sa len čistá droga, nie odpad.

Najlepší med na svete je z východného Slovenska,

na medzinárodnej výstave sme zdolali i včelárske veľmoci Slovensko obhájilo titul veľmoci vo výrobe tekutého zlata.

Slovenskí včelári sa opäť stali majstrami vo svojom odbore. Na 47. svetovej včelárskej výstave Apimondia v tureckom Istanbule získali 28 medailí a s veľkým náskokom predbehli druhé Poľsko s 12 medailami aj Brazíliu s ôsmimi. Ten najlepší med na svete pochádza z východného Slovenska od včelára Tibora Vargapála z Košíc, ktorý na súťaži tretíkrát obhájil titul najúspešnejšej včelárskej farmy na svete. Jeho včelárske kráľovstvo z južného Zemplína, ktoré sa nachádza v dedinke Hraň, získalo dohromady 10 medailí.

Požičal si peniaze a zariskoval

Nejde o prvý úspech slovenského medu. Už na predchádzajúcej výstave v kanadskom Montreale v roku 2019 bol slovenský včelársky tím najlepší zo všetkých a v Istanbule svoj potenciál iba potvrdil.

„Naša malá krajina dokázala zdolať také včelárske veľmoci akými sú Rusko, Kanada, Austrália, Turecko, USA či Brazília, ktoré majú omnoho väčšiu krajinu a rozmanitejšiu flóru ako Slovensko, a tým oveľa lepšie predpoklady na zaujímavejšie medy a včelie produkty,“ uviedol pre Denník N ešte v roku 2019 včelár Tibor Vargapál z obce Hraň pri Trebišove. So včelárstvom začal v roku 2001, keď mal 39 rokov.

V tom čase mu náhle krachla kariéra finančného analytika na burze a o prácu prišla aj jeho manželka. Ako priznal pre denník Pravda, vtedy si spomenul na zemplínsku včelnicu svojho starého otca. V Hrani mala jeho rodina 40 úľov, o ktoré sa Tibor staral ešte ako malý chlapec spolu so svojim starým otcom. Keď prišiel o prácu, povedal si, že sa k včelárstvu vráti a tentokrát profesionálne. Jeho vyše 80-ročný deda bol nadšený, že niekto bude pokračovať v rodinnej tradícii včelárstva. Tibor Vargapál zariskoval, požičal si peniaze a zakúpil prvých 125 úľov. Odvážnemu prišlo šťastie, ale aj počasie. Po prvom roku stočil takmer desať ton medu, ktorý si obľúbili všetci.

Ako spoznať kvalitný med?

Včelnica v Hrani je dnes v porovnaní s ostatnými krajinami stále len veľmi malým rodinným podnikom, no stala sa tou najlepšou včelárskou farmou na svete. Vo svojej ponuke má osem až 10 druhov sladkej dobroty, a keď je dobrá sezóna, tak vytvorí aj 12. Agátový, repkový, lipový, slnečnicová, lúčny, pastovaný, ale tiež medy z lesnej maliny či medovicový med vrátane toho jedľového.

„Najlepší a najchutnejší je med z úľa. Keď som pri včelách, tak ho vždy ochutnám. Skúšam však všetky medy, ktoré vyrábam,“ priznal nadaný milovník usilovného hmyzu, podľa ktorého je najlepší med medovicový. No do čaju si pokojne dá aj repkový, ktorý podľa neho patrí medzi najmenej chutné. A ako spoznajú kvalitný med laici?

O kvalite podľa včelára Tibora nesvedčí farba, pretože tá hovorí len o tom, ktoré rastliny mali včely najbližšie. Ľudia by sa taktiež nemali báť kryštalizovaného medu. „Kryštalizácia je prirodzená vlastnosť medu, tak ako voda, keď sa dá na mráz skryštalizuje. Horšie by bolo, keby sa tak nestalo, to by už potom nebola čistá voda,“ vysvetlil pre Korzár včelár. Kľúčom ku kvalitnej maškrtke je podľa neho mať svojho vlastného včelára, ktorému dôverujete a ktorému zaplatíte za kvalitný produkt, ktorý skutočne pochádza zo Slovenska.

USA bojují přes Ukrajinu s Ruskem? Nesmysl!

Benjamin Kuras NevPes

USA se ještě nestačily vzpamatovat ze zátahu FBI na Trumpovo venkovské sídlo, a už se kolem FBI rodí nový skandál, který by mohl mít mnohem širší následky. Tentokrát jde o vnučovanou cenzuru senzitivních informací. Co přesně se děje?

FBI je obviněna, že ovlivnila prezidentské volby 2020 umlčením médií s informacemi objevenými náhodou při opravě laptopu Bidena syna Huntera. Tyto informace mimo jiné potvrzovaly například Hunterovo kšeftování s Čínou. Přesně řečeno s firmou napojenou na čínskou komunistickou stranu. V laptopu se našly ještě před volbami a zveřejnil je deník New York Post. Z obsahu byla vypíchnuta pikantní větička „a 10 procent toho velkého“. Což budilo podezření, že se jednalo o provizi pro samotného Bidena. Naštěstí pro Bidena byl New York Post poměrně málo čtený a konzervativně zaměřený, tedy v tomto případě antibidenovský, takže vnímán jako zaujatý a nespolehlivý. FBI to prohlásila za ruské dezinformace potvrzující údajnou (a později vyvrácenou) Trumpovu kolaboraci s Ruskem. Z konta NYP na twitteru byl článek svižně vymazán. Takže informace zapadla a kromě těch málo čtenářů NYP si jí nikdo nevšiml. Jenže Hunterův bývalý partner Tony Bobulinski potvrdil jejich autentičnost a na základě jeho výpovědi je chtěl zveřejnit Facebook. A teď Mark Zuckerberg vydal prohlášení, že zveřejnění zastavil pod nátlakem FBI a jejího tvrzení, že to byly ruské dezinformace.

Ale tím ta kovbojka teprve začíná. Sondáže mínění ukazují, že až 80 procent Američanů sděluje, že kdyby tyto informace byly široce zveřejněny, Bidena by nevolili. A do toho vstoupil Trump jak westernový pistolník a honec padouchů s prohlášením, že tím se volby 2020 stávají neplatné a měly by se okamžitě uspořádat nové. Bidena vláda za tu dobu stačila napáchat Americe a Američanům tolik škod, že by Trump asi vyhrál „landslide“ čili lavinou, jak praví anglické úsloví.

Tak tohle bude ještě napínavé. Mezitím ekonomové propočítávají, že jednou z Bidenových poškození Ameriky – či přinejmenším řekněme poškození Ameriky za Bidena prezidentství – je ekonomický pokles, kvůli němuž ji předhání ekonomika čínská. Jak vážně se to dá brát?

Významný politologický ústav Harvard Belfer Centre propočítal, že současným tempem ekonomických trendů Čína předejde USA kompletně do deseti let, a v některých aspektech je už předešla. Například v objemu mezinárodního obchodu. Čili stala se hlavním obchodním partnerem téměř všech větších zemí. Už v roce 2018 obchodovalo 130 zemí s Čínou, víc než s USA. USA jsou dnes nejzadluženější zemí světa, Čína je bez dluhů. USA mají v zahraničním obchodě deficit bilion dolarů, z toho polovinu na Číně. V průmyslové výrobě Čína předešla USA už před desetiletím. Je největším výrobcem a vývozcem mnoha základních komodit včetně takových, jejichž poptávka bude v zelenající ekonomice Západu stoupat: 80 % solárních panelů, 50 % počítačů, 45 % elektrických vozidel. Vede v elektronice a umělé inteligenci. V technologických inovacích a výzkumu, kde USA byly na prvním místě ještě v roce 2013, spadly na jedenácté místo a na špičce je Čína. Předešla USA v propočtu „PPP“ (purchasing power parity) čili kupní síly obyvatel na domácím trhu. Tam v roce 2000 měřila jen 36 procent amerického, v roce 2020 to už bylo 115. Navíc se Číně daří v mnoha zemích vytvářet na sobě ekonomickou závislost, což je její oficiální ekonomická politika, již už USA nemohou konkurovat.

Jaký to tedy bude mít dopad na globální ekonomiku, a tedy mezinárodní politiku?

Čína si plní oficiální cíl strany a vlády „upevnit závislost mezinárodních výrobních řetězců na Číně“. Postupně si zadlužuje a už ne za moc dlouho bude moct koupit, co a koho bude chtít. Západ k tomu už několik desetiletí přispívá ekonomickou politikou žití na dluh. Co to udělá globálně s demokracií a svobodou, si dovedeme představit. Vlastně možná ani nedovedeme.

Přitom USA pokračují v rozdávání miliard dolarů kdekomu?

Talibánu – který už zavedl tuhou středověkou islámskou politiku porušující prakticky všechna lidská práva, jak je známe na Západě – teď chce darovat 7 miliard dolarů. Jen tak – bez jakýchkoli podmínek. To jako dodatek k obrovské výzbroji, kterou mu tam nechaly a která se odhaduje na podobné miliardové číslo. A k 5 bilionům, které tam do „budování demokracie“ vrazily za dvacet let. Talibánci se přitom ekonomicky přeorientovávají na Čínu, usmívají se pod vousy a bohatnou ze všech stran, sami sedí na zadnici, jen občas se zvednou napraskat nějaké neposlušné ženské.

Amerika dál rozdáva miliony Palestinské správě, i když ví, že alespoň zčásti její peníze financují terorismus. Podle chystané dohody s Íránem mu budou vracet zablokovaných několik miliard, ty taky půjdou na terorismus, a jaderný. Asi se nikdy nedopočítáme, kolik miliard stojí přijímání a udržování ilegálních imigrantů, jichž od otevření jižní hranice za pár let Bidena prezidentství přišlo pět milionů. Jsou to všechno peníze, které Amerika už dávno nemá, a bude je buď brát občanům na zvýšených daních, nebo si je vypůjčí, nebo jen tak vytiskne (vlastně spíš vykouzlí v počítačích). To ořepané klišé našich rusofilů, že Amerika je prostřednictvím Ukrajiny ve válce s Ruskem, je nesmysl. Amerika je ve válce s Amerikou.

Od Ameriky, každopádně od té Bidenovy, se začínají odvracet i spojenci na Středním východě, kde největším Trumpovým úspěchem bylo sblížení Emiratů s Izraelem a naděje na totéž u Saúdské Arábie. Míněné jako obrana před Íránem. Nějak se to tam zvrstává?

Emiráty asi zjišťují, že na Ameriku se nedá spoléhat a Izrael bude mít co dělat sám se sebou, jakmile Írán dostane od Západu tu zvýhodněnou smlouvu. Tak obnovují s Íránem diplomatické styky. A Saúdové na Ameriku dělají dlouhý nos, když investují půl miliardy dolarů do Ruska.

Zmínil jste pětimilionovou ilegální imigraci v USA. Co je v posledních dvou týdnech nového v imigraci evropské?

Hrdé eurounionisty potěší zpráva o ceně udělené mámě ilegálních imigrantů Merkelové, právě za její otevření Německa 1,2 milionu imigrantů v roce 2015. Je to cena míru UNESCA, jejíž udělovatelé její tehdejší rozhodnutí označili za „čin odvahy“. Webstránky jako Remix a Breitbart, ale třeba i Die Welt, k této radostné zprávě připojují různé statistiky výsledků tohoto mírotvorného činu v německém životě. Jako: 900 tisíc stále na sociální podpoře, 39 % vražd, 40 % loupeží, 75 % kapsářských a drobných krádeží.

Tahle nová zpráva souvisí i s tím rozhazováním peněz, v tomto případě eurounijních. Dáváme Maroku 500 milionů eur na „pomoc se zastavením ilegální imigrace“. Je to podstatně zvýšení oproti předchozím 346 milionům. Ty zřejmě nestačily, protože marocké úřady svůj závazek dokonale nezvládaly, i když se občas pochlubí, kolik jich zadržely a kolik pašeráckých sítí zlikvidovaly. Na španělskou pevninu (plus španělské državy na marockém pobřeží) imigrace poklesla, ale zase vzrostla na Kanárech. O nedávném jednom víkendy jich tam připlulo 547. Zda to budou Marokánci zvládat za víc peněz líp, čert ví. Ono to ostatně asi na tak dlouhém pobřeží úplně zastavit nepůjde ani za miliardy.

Do Británie letos připlouvá o 86 % víc ilegálů než loni, hlásí Migration Watch. Jen v srpnu jich byly 4 tisíce, téměř samí muži. U padesáti ohlášených „dětí“ se zjistil věk přes třicet. Slibovaná deportace do Rwandy se pořád nedaří, blokují ji všelijací pokřivení lidskoprávní právníci napojení na pašerácké gangy, teď hlavně albánské. Ti si teď najímají podobně pokřivené lékaře, psychiatry a psychoterapeuty, kteří vydávají podvodná osvědčení nemocí.

V Británii se terčem mediální zvědavosti stávají následky covidových lockdownů a vakcín. Jak vážné jsou a jak věrohodné?

Ta lockdownová je z Daily Telegraphu, což je seriózní

a obvykle spolehlivý konzervativní list, a vychází z oficiálních čísel úřadu UK Office for National Statistics. Sděluje, že víc lidí umírá na následky lockdownu než na samotný covid. Počítá, že by to mohla být až tisícovka týdně. Umírají ještě i teď dodatečně následkem zanedbané léčby smrtelných chorob, jako rakovina, cukrovka a kardiovaskulární nemoci. Ve srovnání s pětiletým průměrem je to zvýšení o 14,4 procenta. Vrací se opět slovo lékařům, kteří na toto riziko upozorňovali a byli umlčovani.

A vakcíny?

Britská vláda začala vyplácet odškodné osobám poškozeným zdravotně nebo postiženým úmrtím člena rodiny následkem vakcíny AstraZeneca. Odškodné čítá maximum 120 tisíc liber. Smrtelné riziko vakcín se poprvé dostalo do médií náhlým úmrtím rockera jménem Zion, který onemocněl mozkovým krvácením a zemřel dva týdny po očkování loni v květnu ve věku 48 let. První takto odškodněnou osobou je jeho životní partnerka. Zatím je případů jen okolo dvou tisíc, ale odškodňovaných postupně přibývá, jak právníci připravují žaloby jménem postižených. Kritériem pro odškodnění je nejméně 60% zneschopnění prokazatelně způsobeného vakcínou a uznané nezávislou lékařskou kontrolou v šestiměsíční proceduře.

Potvrzuje to oprávněnost protestů antivaxerů?

Statisticky to v tomto počtu potvrzuje jen to, že vakcína může být nebezpečná pro některé lidi a možná by stálo za to zkoumat jaké a nevnučovat vakcínu těm, kdo se jí bojí.

Nějaká komedie na závěr?

Britská vláda prodává své kancelářské budovy v hodnotě 1,5 miliardy, protože se do nich odmítají vrátit úředníci zvyklí na práci z domova.

Třetí světová válka vypukne, jestli se Židům dovolí vstup na jeruzalémskou Chránovou horu, varuje palestinský šéf Abbás. To je ten, co před pár týdny Němcům vysvětlil, že Izrael na Palestincích spáchal padesát holocaustů.

„Vítali mě jako Mandelu,“ pochlubila se Meghan Markle alias vévodkyně ze Sussexu. (Pro neznalé: Sussex není sexuální technika, nýbrž anglické hrabství).

Josef K. dostal Seiferta...

Jiří Peňás

„Poutníkovi stačí manšestrové kalhoty, dobré boty, bavlněná košile... Život v podstatě je výzva k putování, cesta, na kterou není třeba brát si tolik věcí.“ To čteme v půvabné knížce Josefa Kroutvora Stará škola; hned by se člověk k tomu poutníkovi přidal. Čtenář jeho textů to ovšem dělá už dlouhá léta, staly se součástí jeho vlastního putování, posloužily mu jako inspirace, zdroj poučení i jako breviář k denní potřebě číst něco vlídného a sdělného, co k němu promlouvá blízkým jazykem.

(Já to tak mám už dlouhá léta. Kdy jsem vlastně Josefa poprvé četl? Někdy na konci 80. let, když se mi dostal do ruky samizdat s nějakou esejí podepsanou Josef K. Byl to buď průklepák, nebo možná to bylo v Revolver revue, která se tehdy ještě možná jmenovala Jednou nohou? Nebo, že bych ho četl ve Svědectví, publikoval Josef K. v Svědectví? Už nevím, nechce se mi to teď hledat, každopádně si pamatuju, že to na mě zapůsobilo nesmírně „silně“, ale ne snad silou „výrazu“, ten byl u Josefa K. vždy uměřený a nenásilný, ale právě tou mírnou a vlídnou dikcí, tím empatickým a kultivovaným stylem člověka, který o věcech, které ho těší a zajímají píše tak, aby to těšilo a zajímalo i druhé, ty, kteří o tom rádi čtou, protože to také mají rádi. Byl mi zkrátka okamžitě ohromně blízký, přičemž jsem hned obdivoval tu mimořádnou erudici a sečtělou, která opět byla vzdálená vši okázalosti. Pak jsem se dozvěděl, že Josef K. se jmenuje Josef Kroutvor, to příjmení mi připadalo jak z nějakého expresionistického románu, a taky jsem slyšel, že pracuje v Uměleckoprávním muzeu, tedy hned vedle Filosofické fakulty, takže není vyloučené, že jsem ho někde zahlídl, ale jak asi vypadá, jsem dlouho netušil, ale když jsme ho pak, nejspíš až po listopadu 89, poprvé viděl, hned mi bylo jasné, že takhle musí vypadat jen Josef K.)

Glossa

Třeba nedávno jsem dostal na stůl případ, kdy dcera na základní škole řekla tátovi: „Hele, chci abys mi koupil to a to.“ Táta jí odpověděl, že jí to nekoupí – jednoduše proto, že na to nemá peníze. A dcera na něj vyrukovala: „Tak já půjdu na sociálku a řeknu, že jsi mě pohlavně zneužíval. To si piš, dají za pravdu mně a ne tobě. A i kdyby se někdy zjistilo, že to nebyla pravda, tak tu ostudu už z tebe nikdo nikdy nesundá.“ To je něco děsivého. Nikdy jsem se nesešel s tak otřesnými případy agrese dětí jako v této době, ale i s tím, jak mladí nakládají někdy se starými lidmi.

Jako by se z mnoha lidí už od dětství vytrácela láska, jako by byly zapomenuty pojmy a ctnosti jako čest, noblesa, elegance, ušlechtilost, rytířství – a pravdivost. Zlo se vždy opírá o lež.

Vzpomínám si, jak jsem šel před třiceti lety v listopadových dnech do Chrámu svatého Víta, kde měl kázání stařík pan kardinál František Tomášek. Celá Praha byla polepená papíry, plakáty, nikde na nich nechyběla slova o svobodě. A pan kardinál svobodu ve svém projevu zmínil snad jen jednou, až mě napadlo: „Proč ten starý, dobrý muž nemluví více o té svobodě?“ A pak mi to došlo. To, co pan kardinál Tomášek v onom kázání stále opakoval, bylo slovo – pravda. Protože to byl moudrý muž, věděl, že svoboda bez pravdy není možná. A my dnes žijeme ve lži, se lží, obklopeni lhaním a došli jsme už tak daleko, že občas nalháváme i sami sobě. Max Kašpar

EMIL HOLUB (7.10.1847 – 21.2.1902)

Před 175 lety se narodil a před 120 lety zemřel ve Vídni český lékař, kartograf, etnograf a cestovatel Emil Holub, známý svými cestami po jižní Africe, na nichž postupně strávil 11 let života.

Již v dětství jeho budoucí život výrazně ovlivnil africký cestopis skotského cestovatele Davida Livingstona. Na přání otce sice vystudoval na lékaře, již pár měsíců po promoci se však s podporou Vojtěcha Náprstka vydává na svou první cestu do jižní Afriky. Nejprve zde pracoval jako lékař, později absolvoval několik expedic do nitra kontinentu, při jedné z nich například zpracoval první detailní mapu oblasti Viktoriiniých vodopádů. V roce 1879 se vrací do Evropy, kam spolu sebou přiváží také bečuánskou dívku Bellu.

Po návratu do vlasti pořádá přednášky, píše články, v Praze na Střeleckém ostrově pořádá velkou výstavu. V letech 1880–1881 vydává cestopis ‚Sedm let v jižní Africe – příhody, výzkumy a lovy na cestách mých od polí diamantových až k řece Zambesi (1872–1879)‘. Krátce po návratu se ve Vídni poprvé setkává s 14letou Růžou Hofovou. Ta později pro Holuba začne pracovat jako asistentka, zamiluje se do něj a otec v obavách ze skandálu donutí Holuba aby se s ní oženil. Svatba se konala 2. listopadu 1883 a za 20 dnů již byli oba manželé na cestě do Afriky, kde měla novomanželka uplatnit nejen svůj talent na jazyky a vyjednávací dovednosti, ale zejména dobrou střelbu z pušky. Expedice měla ambiciózní cíl překonat Afriku od jihu k severu z Kapského Města až do Káhiry a účastnilo se jí vedle Holuba a Růženy Holubové dalších šest mužů.

Výpravu však od počátku provázely nepříjemnosti – úhyn tažného dobytka, vzdor domodorych nosičů, malárie, útoky divoké zvěře i bojových kmenů... Dva spolčníci zahynuli na malárii, další se kvůli špatnému zdravotnímu stavu musel předčasně vrátit domů. Když se pak v létě 1886 Holub se zbylými spolčníky ocitli

jako první Evropané na území bojových Mašukulumbů, byl jejich tábor u vesnice Galuony 2. srpna 1886 přepaden, jeden ze spolčníků zabit a značná část zásob, sbírek i deníkových záznamů ztracena. Po útěku, kdy byl další ze spolčníků těžce zraněn levhartem a Holub i s manželkou vážně onemocní malárií se torzo výpravy se zachráněnou částí sbírek vrací zpět.

Do vlasti se vrací v září 1887. V roce 1889 sice plánoval na popud belgického krále Leopolda II. Emil Holub ještě třetí africkou cestu do Belgického Konga, kvůli špatnému zdravotnímu stavu ale musel přeci jen uznat, že už se narajzoval dost a zůstat doma. V roce 1890 vydává knihu ‚Druhá cesta po Africe – Z Kapského Města do země Mašukulumbů‘, v letech 1891 a 1892 pořádá ve Vídni a Praze dvě velké výstavy, které sice navštíví 190 000 osob, kvůli nízkému vstupnému však končí finanční ztrátou. Když se mu nepodařilo zajistit vhodné prostory pro trvalé umístění svých afrických sbírek, po částech je rozprodal do zahraničí, nebo rozděl muzeím, vědeckým institucím, školám i soukromým osobám.

V roce 1894 odjel na dva roky přednášet do USA, po návratu žil s podlomeným zdravím (v Africe překonal malárii a další tropické nemoci) se ženou převážně ve Vídni, kde 21. února 1902 ve věku 54 let umírá. Růžena Holubová svého muže přežila o 56 let, v roce 1957 ji ve Vídni ještě navštívili Miroslav Zikmund s Jiřím Hanzelkou, zemřela v 28. září 1958 ve věku 93 let.

ČESKÝ FILMOVÝ FESTIVAL 2022

General Admission Tickets:
Adult: \$20

2022 SCHEDULE

MELBOURNE: 6 OCT - 9 OCT

Zatopek	Thu, Oct 6 7:30pm	Classic Cinemas
Saving One Who Was Dead	Fri, Oct 7 6:30pm	Classic Cinemas
The Enchanted Cave	Sat, Oct 8 2:30pm	Lido Cinemas
Kapr Code	Sat, Oct 8 4:30pm	Lido Cinemas
Adam Ondra: Pushing The Limits	Sat, Oct 8 6:45pm	Lido Cinemas
Happy New Year 2	Sun, Oct 9 6:00pm	Classic Cinemas

CANNBERRA: 14 OCT AND 16 OCT

Zatopek	Fri, Oct 14 7:00pm	Arc Cinema
Happy New Year 2	Sun, Oct 16 4:00pm	Arc Cinema
Saving One Who Was Dead	Sun, Oct 16 6.15pm	Arc Cinema

ADELAIDE: 4 NOV AND 6 NOV

Zatopek	Fri, Nov 4 7:00pm	The Regal Theatre
Happy New Year 2	Sun, Nov 6 4:00pm	The Regal Theatre
Saving One Who Was Dead	Sun, Nov 6 6.15pm	The Regal Theatre

ONLINE AUSTRALIA WIDE: 6 OCT - 16 OCT

The Cassandra Cat	Thu, Oct 6 - Sun, Oct 16	ACMI CINEMA 3
Daisies	Thu, Oct 6 - Sun, Oct 16	ACMI CINEMA 3
Little Harbour	Thu, Oct 6 - Sun, Oct 16	ACMI CINEMA 3
Shorts In Motion	Thu, Oct 6 - Sun, Oct 16	ACMI CINEMA 3

Concession: \$15*

<https://casffa.com.au>

On: "Kdybys někoho zabila, udal bych tě!"
Ona: "Jestli já někoho zabiju, tak ty mne rozhodně neudáš..."

Zpráva pro mladé spisovatele.

Mezinárodní visehradský fond (IVF) a Willa Decjusza (Krakov), ve spolupráci s Institutem umění – Divadelním ústavem (Praha), Literárním informačním centrem (Bratislava) a Petöfiho literárním muzeem (Budapešť), vydaly výzvu pro zájemce z řad literátů o rezidenční pobyty.

Kdo může žádat?

- prozaici, autoři literatury faktu, básníci a překladatelé (min. 18 let věku) s nejméně jednou již vydanou publikací,
- esejisté, kritici a publicisté (min. 18 let věku) s nejméně třemi příspěvky v respektovaných novinách, časopisech či elektronických médiích.

Co stipendium zahrnuje?

- ubytování ve společném bytě (samostatný pokoj, společná kuchyň a koupelna, internetové připojení) od 1. 5. do 12. 6. 2023 (jarní termín), resp. od 1. 9. do 30. 11. 2023 (podzimní termín),
- stipendium ve výši 1 300 EUR (jarní termín) a 2 400 EUR (podzimní termín),
- podporu hostitelské organizace (autorské čtení, rozhovory, kontakty s nakladateli, literárními kritiky atd.).

Termín uzávěrky: 15. října 2022

Více informací na <https://www.culturenet.cz/rezidence/visegradsky-program-rezidencnich-pobytu-pro-literaty-vlrp-vyzvana-r-2023/>

Srdečně, **Vik Debnár**

Culturenet / literatura / Kreativní Evropa

Institut umění – Divadelní ústav

Nekázanka 16 (poštovní adresa: Celetná 17)

110 00 Praha 1 M 728 396 667

E viktor.debnar@idu.cz

www.idu.cz / www.culturenet.cz

Odebírejte newsletter Culturenet.cz.

Víte, že....

Český miliardář Pavel Tykač se dohodl na koupi elektrárny Vales Point a uhelného dolu Chain Valley společnosti Delta Electricity, Newcastle NSW ,což vyvolává nové otázky, jak dlouho bude elektrárna v provozu. Michael Parris září 18 2022 -

Recept No. 605

Tatarská omáčka dle vydavatele

Suroviny na 2 – 3 porce

2,5 dcl základní dvoužloutkové majonézy na špičku kulatého nože petrželky na špičku kulatého nože nasekaného kopru
1 lžička sladkokyselých okurek
1 lžička cibulky
špetka strouhané citrónové kůry
1 lžička kaparů
asi 3 kapky worcestru
1/4 lžičky hořčice
špetička mletého bílého pepře

malá špetička cukru

Postup přípravy

Do misky se základní majonézou přidáme všechny přísady velmi jemně a nadrobno posekané nebo postrouhané. Kdo má rád, může si přidat ještě lžičku jemně nasekaných hub naložených v octě i 1/4 lžičku sardelové pasty

Kdo chodí, zhubne: nová studie ukázala, že chůze je prospěšnější, než se myslelo

Anna Kunešová časopis Vlasta

Můžete mít tisíc důvodů, proč nezačnete běhat, proč nepůjdete někam do posilovny nebo do bazénu, ať už plavat, nebo na aquaerobik. Ale řekněte nějaký, proč byste nemohli chodit. Samozřejmě, pokud vám v tom nebrání vážné zdravotní potíže. Právě chůze je totiž pohybem, který lékaři doporučují v podstatě pro všechny věkové skupiny. Hodí se i pro ty, kdo nejsou zrovna ve skvělé kondici, a lze ji provozovat i nyní, kdy je sportování tak omezené. Jde jen o to, kolik byste toho měli ujit a jakým způsobem.

O chůzi se s jistotou dají říci dvě věci: Je zdravá a dá se díky ní zhubnout. To druhé nedávno potvrdil jistý výzkum, který doložil, že se na hubnutí hodí ještě více, než se běžně soudí. Zamořský časopis Journal of Applied Physiology přinesl závěry studie, podle níž můžeme při hubnutí mnohem více sázet na pěší chůzi, protože se díky ní spaluje více energie, než ukazovaly dosavadní výpočty.

Vědci ze Southern Methodist University totiž zjistili, že dosud používaná rovnice má hned dva problémy: Jednak vychází z příliš malého vzorku lidí, přičemž šlo jen o muže, jednak výpočty nebraly v potaz, že energetickou vydatnost chůze ovlivňuje nejen to, jak rychle člověk jde, ale i to, kolik on sám váží. Vědci si dali dvě a dvě dohromady a tvrdí, že pro 97 procent lidí tabulky zkrátka neplatí. A že se pomocí chůze spálí více energie, než se uvádí v různých tabulkách.

Dobré boty, měkký terén

Jak to tedy podle nových výpočtů je? Žena vysoká kolem 170 centimetrů a vážící zhruba 75 kilo, která půjde rychlostí 4,5 kilometru za hodinu, spálí už za kilometr a půl chůze kolem 300 kilojoulů. Pro porovnání: Starý výpočet tvrdí, že to je jen 240 kilojoulů. Nezdá se to zase tolik, ale když budete chodit několik hodin – nebo kilometrů –, už to bude znatelný rozdíl.

Kalorické tabulky se zatím nezměnily, ale každý člověk už teď může chodit více než dřív s vědomím, že to na své postavě brzy pozná v dobrém. Chůze je navíc zdravá, prospívá kardiovaskulárnímu systému, kloubům a vůbec celé kondici, přičemž se jí až na výjimky mohou věnovat i lidé se zdravotními problémy. Pro chůzi nicméně platí to samé co pro běh – vyplatí se mít dobré boty a přemýšlet o tom, po čem chodíte. Lesní a lesoparkové cesty jsou lepší než beton a asfalt.

Deset tisíc kroků? Není to nutné

Na druhou stranu, nemusíte se za každou cenu honit za nyní populární metou deseti tisíc kroků denně, i když to spouště lidí vyhovuje a tvrdí, že právě díky tomu zhubli nebo si udržují štíhlou postavu.

Jde vlastně o uměle vytvořený cíl, s nímž v šedesátých letech minulého století přišla jistá japonská společnost, když na trh uvedla coby novinku krokoměr. Prodávala ho se sloganem, který lidi vybízela, aby denně ušli právě oněch deset tisíc kroků. Nejde tedy o doporučení, které by vycházelo z nějaké vědecké studie, ale spousta odborníků na hubnutí a výživu jej přijala za své a rovněž je propagují.

Proč ne, je to asi šest až osm kilometrů a to je trasa, na níž se většina lidí nijak nestřhne, a přitom mohou mít pocit, že udělali něco pro svoje zdraví a kondici. Pokud vám tahle uměle vytvořená hranice pomáhá se hýbat, motivuje vás a rádi se sledujete pomocí fitness náramku, jděte do toho.

Deset tisíc kroků přitom člověk může ujit i trochu mimoděk, když například ráno kmitá kolem rodiny, pak jde do práce, kde něco zařizuje, pak z práce po nákupupech – navečer může zjistit, že má nějakých sedm osm tisíc kroků a že mu k pomyslnému limitu chybí už jen málo. Pokud ale sedíte doma na home office, uvidíte na displeji klidně jen několik desítek metrů, a to je problém.

Tady je ovšem třeba upozornit na jednu zásadní věc. Důležitější než krok je tempo – proto odborníci doporučují 30 až 60 minut chůze ostrým tempem denně, abyste se u toho trochu museli namáhat a maličko zpotit. Pak vůbec nemusí vadit, když denně ujdete jen pět tisíc kroků. Přesně tolik totiž stačí podle jiné nedávné studie za předpokladu, že je ujdete v onom ostrém tempu.

Jak se nenechat zavřít za manipulaci se státními zakázkami?

| Karel Dvořák

Nepotřebujete drahé aplikace/telefony

Celá tahle parta komunikovala přes aplikaci CryptoCult, která běží jenom některých telefonech, kde ovšem má poskytnout maximální zabezpečení. I malý, skromný gang dá za provoz aplikace několik desítek tisíc korun ročně. Troufáme si říci, že zcela zbytečně, protože speciálně upravené šifrované telefony jsou dnes už spíše přežitkem. Namísto drahého řešení se můžete spolehnout na následující.

iPhone

Říkejte si co chcete, ale několikrát bylo jasně prokázáno, že z běžně dostupných zařízení je nejlépe zabezpečený iPhone. Existují sice velmi drahé a komplikované způsoby, jak se do něj mohou tajné služby dostat, ale u zde se dá riziko minimalizovat. Základem je mít telefon zamčený číselným kódem, ne pomocí Face ID (čtečka obličeje) a ne pomocí otisku prstu. A další tip – v nastavení se dá vybrat, aby se zařízení po deseti neúspěšných zadáních kódu samo vymazalo a zablokovalo. Rozhodně si to aktivujte!

Nevěřte SMS nebo iMessage

Nespoléhejte se na běžné způsoby komunikace a určitě ne především na SMSky. K těm se bezpečnostní složky dostanou velmi, velmi snadno. O něco lepší je iMessage, ale ani tady není zabezpečení zrovna špičkové. Daleko lepší je Telegram nebo Signal, špičku v této oblasti představuje Threema. Tahle appka se nemusí svazovat s telefonním číslem, zprávy se neukládají na žádném serveru (respektive jsou ihned po doručení smazány) a není známa žádná její slabina. Dá se přes ni mimochodem i volat, což využijete, protože klasické telefonní hovory nejsou zabezpečeny prakticky vůbec.

VPN

Další důležitý faktor, který významně omezí šance na vaše vystopování. VPN je naprostý základ pro bezpečnost na internetu, ideálně od poskytovatele třeba ze Švýcarska, kde nemusí provozovatel ukládat a následně poskytovat data policii, soudu nebo jakýmkoliv jiným institucím. Utajení vaší IP adresy je polovina úspěchu, navíc to dává i šanci určité věci případně popřít, protože nebudou spojeny s vaším zařízením.

Jak se chovat?

Pokud jsou zprávy o kauze Dozimetr správné (a nemáme důvod se domnívat, že ne), tak policie získala velkou část důkazů pomocí odposlechů. S odposlechy se to má tak, že je většinou potřeba je do nějaké místnosti nainstalovat, aby následně mohly přenášet nebo zaznamenávat dění uvnitř. Pokud nejste supertajná organizace a nemáte protiodposlechovou místnost, domlouvejte se holt pokaždé někde jinde – v přírodě, v zábavním parku, jděte do kina, projedte se loďkou po Vltavě. Hlavně si nepovídejte pořád na tom stejném místě.

Ujel nám vlak. My káráme, Rusko a Čína se činí.

Vrátil se z Afriky a přinesl zvěsti

Jakub Vosáhlo 31.08.2022 12:14 |

Videa k tomuto článku jsou na:

<https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Ujel-nam-vlak-My-karame-Rusko-a-Cina-se-cini-Vratil-se-z-Afriky-a-prinesl-zvesti-712757>

Odborník na mezinárodní vztahy a znalec afrického kontinentu Petr Markvart popisuje, jak zde USA a Evropa postupně ztrácejí svůj vliv, který naopak obratně získává Čína, ale také Rusko. K tomu dodává zajímavé informace, které země je v Africe užitečně sledovat, protože mají potenciál stát se skutečně významným hráčem.

Zaznamenal jsem na vašem Facebooku, že jste se před pár dny vrátil z Afriky. Jaká tam byla nálada ve srovnání s Evropou?

V Africe jsou lidé na potíže všeho druhu zvyklí, takže i přesto, že inflace roste i zde raketovým tempem a drahota ukrajuje lidem z jejich životní úrovně, jsou Afričané statisticky nejspokojenějšími lidmi na naší planetě. Radují se denně z toho, že jsou na živu, žijí v míru, že mají co jíst a jejich děti mohou chodit do školy. My toho chceme od života hodně, a tak každou těžkost pocítíme jako křivdu.

Teď neomlouvám neschopnost politiků a vlády řešit současnou energetickou krizi (tzv. rétoriku „dvou svetrů“ paní Pekarové Adamové), kterou ostatně sami vyvolali, pouze obecně konstatuji, že přístup Afričanů k životu, je pozitivnější, než ten náš.

Před pár dny se do Afriky vypravil i americký ministr zahraničí Antony Blinken, přičemž jeho cesta nedopadla úplně dobře. Jak se na ni díváte?

Zahraniční politika Spojených států je už dnes pouze o nekonečném mentorování, napomínání, vydírání a zastrasování. Zmizely z ní jakékoli pozitivní pobídky, synergie, „win-win“ nabídky. A s tím, jak se svět mění a ze systému unipolárního vzniká pomalu systém multipolární, ani africké země už nejsou příliš ochotné podřizovat se cizímu diktátu.

V tomto smyslu také Blinkenova cesta do Afriky nemohla skončit nějakým výrazným úspěchem. Nežijeme už prostě v době diplomacie dělových člunů a země třetího světa mají i jiné alternativy. Stejně jako v Jihoafrické republice, tak ani ve dvou dalších navštívených zemích, tedy ve Rwandě a v Demokratické republice Kongo, se po návštěvě nijak neslavilo.

Kongo, když už o něm mluvíme. Velká africká země s mimořádnou historickou zkušeností už z koloniálních časů. Jakým směrem se ubírá nyní?

Demokratická republika Kongo není jenom zemí s historií pravděpodobně nejužšího koloniálního režimu, zejména za belgického krále Leopolda, ale především zemí s obrovským potenciálem do budoucnosti. Nesmírné nerostné a přírodní bohatství jí spolu s rychle rostoucí populací předurčuje k prudkému ekonomickému vývoji. Dvacetimilionová země v roce 1970 za 52 let téměř zpětinasobila počet obyvatel a hlavní město Kinshasa se během příštích tří desetiletí stane největší metropolí světa s 80 milióny obyvateli.

Ohromné vodní zdroje, největší světové zásoby kobaltu (polovina prokázaných světových zásob), mědi, nekonečné plochy úrodné půdy, jakož i druhý největší deštný prales (po Brazílii), jsou pouze zlomkem z výčtu jejích aktiv. Země, která již šest desetiletí prochází bouřlivým politickým vývojem, jehož určujícím pohybem jsou pravidelné povstalecké pochody z jihovýchodu nebo z východu na hlavní město Kinshasu a změny režimu, má co dělat i dnes.

Současný prezident Tshisekedi má snahu uklidnit stále bouřlivou situaci v zemi, ale její obrovské nerostné bohatství, zřejmě opět přispěje k zahájení dalšího kola domácích bojů, a to za vydatného přispění nadnárodních společností, které se už těší na nerušené loupění v oblastech bezvlády tak, jako to předvádějí už celá léta v Libyi, Iráku, Sýrii, či Jemenu.

Ministr Blinken již dříve v tomto roce navštívil Jihoafrickou republiku, kde také neměl úplný úspěch. Znamená to tedy, že JAR, dlouhodobě jeden z nejvýznamnějších amerických spojenců na kontinentu, se začíná orientovat spíše na spolupráci v klubu BRICS, kde je zakládajícím členem?

Jihoafrická republika je dnes (stejně jako mnohé další země světa) regionální mocnost se silnou ekonomikou a s velkým vlivem na jihu kontinentu. Prubířským

kamenem síly euro-americké zahraniční politiky se mělo stát březnové hlasování o odsouzení Ruské federace na půdě OSN, kdy se však celá polovina afrických zemí (včetně právě zmíněné Jihoafrické republiky) zdržela hlasování nebo nebyla přítomna v sále. Sankce proti Ruské federaci potom nepodpořila ani jedna africká země.

Přistoupení Jihoafrické republiky ke skupině zemí BRICS (Brazílie, Rusko, Indie, Čína a JAR), které bylo na počátku vnímáno Spojenými státy spíše jako symbolická, či formální účast zástupce Afriky v tomto ekonomickém bloku, se časem změnilo ve velkou prohranou bitvu americké diplomacie.

Vládnoucí jihoafrická strana ANC, Africký národní kongres, která vděčila především tlaku předchozích demokratických administrativ prezidentů Cartera, Clintona a Obamy, za svojí postupnou legalizaci, uznání a uchopení moci, se v posledním období ostře vymezuje proti americkému vměšování a zastrahování. Jak prezident Ramaphosa, tak ministryně zahraničních věcí Pandorová zdůraznili, že nehodlají ustupovat americkému vydírání, zejména s ohledem na své členství v BRICS a širokou mezinárodní spolupráci se všemi zeměmi.

Jak jste upozornil, tak mezitím v letošním roce čínský i ruský ministr zahraničí navštívili Etiopii. Stává se právě tato pro nás nepříliš známá země významným regionálním hráčem?

Etiopie je další zemí s obrovským potenciálem na africkém kontinentě. Historie její státnosti samá hluboko do starověku a po právu je tedy její hlavní město i sídlem Africké unie. Je proto samozřejmým cílem jak čínské, tak i ruské zahraniční politiky. Zatímco Čína zde investuje především do dopravní infrastruktury a pokládá Etiopii za regionální centrum své Belt and Road Initiative (BRI), Rusko se exponuje především v energetickém sektoru.

Byli bychom ale asi překvapeni, že druhým největším zahraničním investorem po Číně je Turecko, které se též angažuje v dopravní infrastruktuře (část nových afrických letišť byla modernizována a je provozována tureckou společností TAV Airports), následované Saúdskou Arábií. Tyto státy také výrazně napomohly odvrátit nebezpečí postupující invaze povstalců na sklonku roku 2021.

Ano, o tom se zde skoro netuší, že Etiopie si v minulých měsících prošla těžkou vnitřní krizí, kdy vzpouru některých provincií pomohla zpacifikovat podpora z Turecka, SAE a nepřímo z Ruska a Číny, zatímco USA a evropské země ji od jakékoliv podpory odřízly. Povězte o tom prosím čtenářům více...

Současná krize, vzniklá v druhé polovině roku 2020, je reflexí etnické rozmanitosti a mocenských aspirací severoetiopského etnika Tigrejů. V krizi se však odrážejí i mocenské aspirace zahraničních hráčů, především Spojených států, EU, Egypta a Súdánu. Jako mimořádně hloupá se v období vrcholící krize, koncem roku 2021, ukázala především unijní zahraniční politika na čele s komisařem pro vnější vztahy Josepem Borellem.

A tak zatímco Čína, Rusko, Turecko, Saúdská Arábie a Spojené arabské emiráty v tomto období jednoznačně podpořila Etiopii a pomohly jí nakoupit a obstarat potřebné zbraně a technické prostředky pro zastavení rebelů, Evropská unie nutila členské země k přijetí sankcí a k zákazu vývozu vojenského materiálu, pod záminkou „porušování lidských práv“. Zjednodušeně řečeno, Evropa podporovala proces, na jehož konci by povstalcí dobyli Addis Abebu, svrhli demokraticky zvolenou vládu Abiye Ahmeda a rozdělili zemi, což by vedlo k ohromné humanitární a migrační krizi.

Ještě do třetice o Etiopii. Ta je v současnosti jedním z aktérů „Nilské krize“ kolem napouštění přehrad GERD. Jak moc tato krize v současnosti hýbe Afrikou a její politikou?

Již před několika lety se rozhořel mezi Egyptem a Etiopii spor o tempo napouštění přehradní nádrže GERD na Modrém Nilu, poblíž súdánské hranice. V Egyptě se tento spor brzy stal hlavním tématem

vnitřní politiky, na němž začínali získávat body i zástupci Muslimského bratrstva. Po krachu jednání pod záštitou Spojených států, nezbylo prezidentovi Sísímu, než spoléhat na mediaci Africké unie.

V průběhu jara 2021, kromě vojenské spolupráce se Súdánem, uzavřel Egypt též dohody o zpravodajské spolupráci s Ugandou a Burundi, které se zavázaly kompenzovat nedostatek vody v Modrém Nilu vyšším napouštěním Bílého Nilu. Situaci dále problematizuje i současné vnitřní pnutí v Súdánu, který je pro Egypt a jeho zájmy v oblasti průtoku obou zdrojů Nilu, důležitým mezičlánkem.

Ruský ministr Lavrov také navštívil Egypt, kde se sešel s prezidentem Sísím. Na počátku ukrajinské války se přitom říkalo, že právě Egypt, který z Ruska a Ukrajiny bere přes 80 procent své spotřeby obilí, čeká kvůli válce hladomor a otřesy. Přijetí ministra Lavrova tomu zatím příliš nenasvědčuje...

Považuji celou tu „obilnou a hladovou krizi“ za velkou bublinu, vytvořenou jako tlak na africké země, aby odsoudily Rusko a přijaly protiruské sankce. Ve skutečnosti nic takového nenastalo a ani nastat nemůže.

Egypt je potom pro Rusko nejvýznamnějším obchodním partnerem v Africe s podílem asi 30 % na celkovém obchodním objemu, který realizuje na tomto kontinentu. Mezi hlavní ruské investice v zemi patří výstavba jaderné elektrárny v Dabaa, výstavba průmyslové zóny v Suezenu nebo továrny na kompletaci železničních vagonů. V zemi se významně angažují Rosneft, Gazprom i ruští výrobci vojenských technologií.

Za jeden z největších strategických úspěchů Ruska na tomto poli je možno považovat prodej víceúčelových proudových letounů čtvrté generace ++ Su-35 Egyptským vzdušným silám s velkým potenciálem pro budoucí prodej letounů páté generace Su-57.

V letošním roce jsme svědky výraznější polarizace světa mezi Západ (NATO, EU, G7) a skupinu BRICS a její spojence. Jak se toto dělení dotýká regionu Afriky?

Ekonomický blok BRICS nepostrádá pro africké země svojí přitažlivostí. Zvláště po plánovaném rozšíření o dalších pět zemí (Argentina, Írán, Turecko, Saúdská Arábie a Egypt), kdy budou země BRICS kontrolovat 50 % prokázaných světových zásob železné rudy a plynu a 40 % zásob ropy. Pro frankofonní africké země to znamená i možnost odpoutání od platebního jha západoafrického a středoafrického franku a pro všechny zúčastněné i odpoutání od anglosaského platebního systému SWIFT.

Nedávného strategického dialogu o ekonomickém rozvoji se zeměmi BRICS se z Afriky účastnili i prezidenti Senegalu (současný předseda Africké unie), Egypta, Alžírsko a premiér Etiopie. BRICS se stává stále více nástrojem nové ekonomické spolupráce na bázi národních měn a depolitizace obchodních vztahů. Západní politika sankcí, embarg, dotací a tzv. rozvojové pomoci s dominancí dolaru a podpůrně i eura, naproti tomu působí velmi těžkopádně a nemoderně (řekl bych dokonce post-koloniálně).

akou roli v Africe vůbec v současnosti hraje Evropa? Ta tam přece přes Středozemní moře vždy měla vazby, minimálně Francii asi musíme nechat, že tomuto regionu skutečně rozumí...

Afrika je pro Evropu skutečně ideálním partnerem. Vzájemně jsou schopni se doplňovat a vypomáhat si. Vzhledem ke koloniální minulosti jsou zde i mnohé kulturní a zejména jazykové komplementarity. I přes tato východiska se Evropa, namísto prohlubování spolupráce, dostává v Africe na vedlejší kolej.

Je to především proto, že se stále více upíná a soustřeďuje na nesmyslné požadavky, jakými jsou falešné modly lidských práv, inkluze a plurality za každou cenu. Afrika takto nefunguje a právem tyto snahy považuje za zasahování do svých vnitřních věcí, které se později mohou stát pretextem pro intervenci pod záminkou jejich ochrany a změny režimu.

Naproti tomu „noví investoři“, jakými jsou v Africe především Čína, Turecko, Indie a již zmiňované Spojené arabské emiráty, žádnými politickými podmínkami svojí ekonomickou spolupráci nepodmiňují.

No, a co se týče vámi zmiňované role Francie, řekl bych, že v Africe je dnes vnímána veskrze negativně, a to i v tradičně velmi pro-francouzských zemích, jakými byly Gabon, Mali či Burkina Faso. Snaha o ekonomickou a bezpečnostní dominanci především v surovinově bohatém západoafrickém Sahelu, vedla postupně k pádu pro-francouzských režimů v Mali (tam dokonce dvakrát), v Guineji i v Burkině Faso.

Snaha vykládat to jako jakousi podvratnou činnost Ruska nebo to připisovat vojenské přítomnosti tzv. Wagnerovy skupiny, jsou směšné. V situaci, kdy Francie, Spojené státy i Evropská unie celou uplynulou dekádu dlouhodobě „stabilizovaly“ Mali tisíci vlastních vojáků, aby nakonec v zemi musela převzít moc vojenská junta a zabránit tak rozpadu země a občanské válce, opravdu nesvědčí o nějakém hlubokém porozumění regionu a procesům v něm probíhajících. Pokud ovšem naším zadáním nebylo situaci naopak destabilizovat.

V úvahách o čínském vlivu v Africe jste zmínil i Jižní Súdán. Nejmladší africký stát, vzniklý před zhruba deseti lety, pokud se nepletu. Jeho vznik byl, jak jste vysvětloval, odrazem tehdejší globální politické reality. Jaká je jeho pozice v současnosti? A ukazuje to něco o proměně světa v poslední dekádě?

Jižní Súdán je dalším takovým pomníčkem europolitiky v Africe. Na jeho oddělení od Súdánu se EU podílela velkou měrou a během desetiletí existence utratila v Jižním Súdánu jednu miliardu eur z peněz svých daňových poplatníků, aniž by byl vidět jakýkoli hmatatelný výsledek.

Naopak Čína, proti níž a jejím zájmům v oblasti těžby ropy, bylo oddělení Jižního Súdánu také namířeno, našla nakonec řešení i v nově nastalé geopolitické situaci a díky své politice nevměšování se do politických procesů se stala favoritem obou znesvářených stran, které přivedla k jednacímu stolu.

A tak se země s třetímu největšími prokázanými zásobami ropy v Africe, nachází i přes naši velkou snahu stále pevně v okruhu čínského vlivu.

Zbývá se opravdu hluboce zamyslet nad tím, zda opravdu euronijní zahraniční politika nejde vůči Africe špatnou cestou. Přes všechny výhody, které jsme jako kontinent na startovní čáře měli, jsme trestuhodně prohosподаřili a dostali se do situace, kdy o spolupráci s námi brzo nebude zájem.

V autobuse je strašně narváno a najednou se zepředu ozve: „Je tady někde lékař?“ Jeden pán sedící úpině' vzadu se zvedne a postupně se protlačuje přes všechny cestující až úpině' dopředu, kde ho volali. Muž, který na něj volal, na něj pohlédne a ptá se: „Střevní nemoc na pět písmen?“

*Na Karlově mostě stojí blondýnka, okolo jde východňár a plácne jí po zadku.
"Co děláš vole?!?!?"*

Sústružmíka v Přešove

*Rozhovor mezi 5 ročným synom a otcem;
Syn; • Otec ja sa chcem oženit' ...*

*Otec; ty si zlaty a s kym sa to chceš oženit' ?
"Z mojou babkou, ona ma miluje ja ju milujem, je najlepšia kucharka na svete a ked' mi niečo rozprava to je take putave..."*

"Ale maš problem synku – ta žena je moja mama za nu sa oženit' nemôžeš!"

"A ty si sa mohol oženit' z mojou mamou !?"

Nádražák: "Co mi tu běháte po tratí?"

"My nejsme potratí, my jsme policajti!"

Naproti mě v kupé sedí chlap. Už hodinu drží u ucha telefon a mlčí. Myslím, že se hádá s manželkou.

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.
Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovakchoolsofsydney.org.au

Principál: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: Vlasta Šustková, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: Zuzana Vasitich Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda**.

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au

President Mr. Frank Carroll; Jedinatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor

+ Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává štvrťročne **Slovenské zvesti**.

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slováková, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Hights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624. hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canbře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Slovenské velvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph 02 6290 2405 fax: 02 6290 1755

Mimo úředních hodin v naléhavých případech

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

Email: emb.canberra@mzv.sk

<http://www.mzv.sk/canberra>

Honor.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$88 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Anežka Vojvodič - \$62.00

Vlasta Šustek - \$50.00

Mirek Tůma - \$32.00

Svatoslava Výborná - \$12.00

Josef Čech - \$12.00

Noticka do Novin.

Paní E.T.mi napsala : " *Proč si jako*

noviny Noviny nepožádáte

Ministerstvo zahraničí o finanční

podporu?"

Ta rada, zažádat si ministerstvo

oficiálně o podporu, mi připomíná

jako byste v době ČSSR, kdy jste na

tom kádrově velice nedobře, a

řeknete : " Tak bych rád jel do Paříže"

- a kolega vám na to blahosklonně

řekne, "To je jednoduché, zažádej si o

pas, doložku , příslib a jeď ! "

Když nesmíme dávat Noviny na

žádný český místní konzulát, těžko

budeme čekat na nějaké drobký z

ministerského stolu.

Po energiích vláda zastropuje i teplotu v domácnostech. Ustanoví tepelné komisaře, kteří ji budou kontrolovat

Dominik Landsman

Vláda Petra Fialy hnána vůlí lidu,

kterému se nelíbí zdražování energií,

přichází s dalším plánem, jak energie

zpřístupnit všem. Po tom, co

zastropovala ceny energií, přichází

s dalším revolučním plánem, a tedy

zastropovat teplotu v českých

domácnostech.

„To, že zastropujeme ceny energií, je

samozřejmě hezké. Je to líbivé a lidé

tomu tleskají. To je ale samozřejmě

jenom první krok, protože ten sám o

sobě nic neřeší. Když bude energie

zastropovaná, lidé přestanou šetřit a plyn

prostě a jednoduše dojde. Z toho důvodu

jsme se rozhodli pro druhý krok, a tedy

zastropovat teplotu domácností. Tu jsme

ustanovili na osmnáct stupňů celsia,“

vysvětloval Petr Fiala.

„My samozřejmě víme, že lidem se do

toho moc nechce, a podle hesla důvěřuj,

ale prověřuj, budeme vysílat do náhodně

vybraných domácností tepelné komisaře.

Ti budou chodit k lidem domů a měřit

teplotu. Pokud zjistí, že teplota přesáhla

osmnáct stupňů celsia, můžou na místě

zasáhnout. Ve hře jsou nejen pokuty, ale

i bití nebo lámání v kole,“ dodal Petr Fiala.

Zastropování teploty v domácnostech na

osmnáct stupňů celsia započne oficiálně

od prvního října. Do té doby mají lidé

možnost se takzvaně předehrát, tedy

vystavit své tělo tak velikému žáru, že u

nich vydrží pocit zahřátí i několik týdnů

či dokonce měsíců.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou neděli o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedel' u o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Pro rezervace haly volejte: 0285931173, Pro rezervace baru, herny a parties volejte Mariana na 0410467537 Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.
 Otevřeno: Pat. a Sob.od 17 – 24.00, Ned, od 15 do 20.00.

Czechoslovakian klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**
 Otevřeno: Pat. a Sob.od 18 – 21.00, Ned, od 12 do 18.00.
 Velký vyber Československých (lihovin) alkoholických napojů. Rezervace jídel 0434 143 148 nebo na Facebook:

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
 Potřebné informácie nájde na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au
 Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: 0497 344 377 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.
Asociace Čechů v Austrálii
 28 Church St., Forititude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com
Združení Slovákov v Queenslandě,
 Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
 c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dříve. jako dříve. Rezervace zapotřebí.
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
 otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
 President: Jitka Smith 0406 026 840
 Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
 Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
 Web: www.CzechSlovakWA.org
 KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
 Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každou nedel' u od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
 FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm
 Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm
 Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm
 Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm
 Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 26.září Léta Páně 2022

Hitler je gentleman

Jiří Wackermann , Gutach i.Br., Německo

Některí čtenáři Neviditelného psa si snad ještě vybaví debatu okolo existence či neexistence údajného Peroutkova článku, vyvolanou kontroverzními výroky presidenta Miloše Zemana. Pro ostatní připomeňme stručně: Pan Zeman tvrdil, že význačný český publicista Ferdinand Peroutka uveřejnil ve 30. letech v jím vydávané politické revui Přítomnost článek s titulem „Hitler je gentleman“. Podle Zemana byla tato publikace dokladem Peroutkova intelektuálního selhání, ba fascinace německým nacismem. Proti tomuto tvrzení stála skutečnost, že údajný Peroutkův článek nikdy nikdo jiný neviděl. Pan Zeman nicméně trval na svém, dovolává se své „fotografické paměti“, díky které si byl dokonce jist umístěním textu „na levé straně v dolní polovině“ (1). Navzdory úsilnému hledání však nebyl sporný článek nikdy nalezen. Pro zájemce o podrobnosti: historie celé kontroverze je shrnuta v samostatném článku na české Wikipedii (2).

Chci zde poukázat na existenci jiného článku Ferdinanda Peroutky, který vyšel v **exilovém periodiku Hlas domova v čísle 23 roku 1974** (3) pod titulem „O české povaze“. Zde se na straně 6 (pokračování ze str. 5) píše (dovolují si delší citát, aby byl zřejmý kontext napsaného; zvýraznění moje):

„Mnichovská tragedie nezačala v Čechách. Začala, když Francie odmítla dodržet smlouvu s Československem a když Anglie více než kohokoli jiného v posledních padesáti letech oslavovala svého ministerského předsedu, který se vrátil z vyjednávání s Hitlerem se zoufalým přesvědčením, že Hitler je v podstatě gentleman, který dodrží slovo.“

Shrňme: článek z pera Ferdinanda Peroutky obsahující přesně tato slova „Hitler je ... gentleman“ vskutku existuje. Leč tento nebyl napsán v letech bezprostředně před či po „Mnichovu“, nýbrž téměř

30 let po Hitlerově smrti, a uveřejněn ne v Přítomnosti, nýbrž v **exilovém časopisu vydávaném v Austrálii** (4). Ona ominosní slova stojí nikoli v titulu článku, nýbrž v běžném textu; a zcela jistě nikoli jako výraz Peroutkových sympatií pro Hitlera, nýbrž jako rekonstrukce duševního rozpoložení britského premiéra Chamberlaina v oněch kritických letech. A dodejme, jen tak mimochodem: nikoli „vlevo dole“ nýbrž „nahore uprostřed“ (třetí sloupec zleva, viz faksimile). Tedy zásadní souhlas v podstatné, neblahé formulaci, a neshoda v mnoha okolnostech.

Že zde uvedený Peroutkův článek v Hlasu domova zatím ušel pozornosti všech badatelů, nijak nepřekvapuje. Přirozeně se všichni zaměřili nejprve na Přítomnost, posléze pak na jiné tiskoviny z 30. let: kdy a kde jinde měl Peroutka o Hitlerovi psát? Objevení „australské stopy“ ovšem nijak nepodporuje tvrzení pana Zemana, nabízí však možný výklad celé situace jako „vzpomínkového klamu“, kterému pan Zeman možná podlehl. Předpokládejme, že někdy někde otisk onoho Peroutkova textu četl nebo i jen letmo zahlédl; tím je možná založena mlhavá asociace „Hitler – gentleman – Peroutka“. Později se tato asociace stává základem pro doplnění do úplné „vzpomínky“: „to muselo být – to bylo – tehdy jak jsem četl toho Peroutku“ atd. Zaklínání se „fotografickou pamětí“ tu nic neplatí; je příznačným rysem takových klamných vzpomínek, že jejich nositel je o jejich pravosti a pravdivosti pevně přesvědčen (5). Chci jen dodat, že nabízím pouze plausibilní hypotézu; netvrdím, že vím. Důkaz, tvrzení s jistotou, tu nejsou možné. Co, kdy a kde pan Zeman vlastně četl nikdy nebude možné s jistotou určit.

Odkazy a poznámky

- (1) <https://echo24.cz/a/im4Y5/zeman-peroutkuv-clanek-je-na-leve-strane-dole>
- (2) https://cs.wikipedia.org/wiki/Kauza_Hitler_je_gentleman
- (3) <http://scriptum.cz/cs/periodika/hlas-domova-1966-79/>
- (4) Vydáván v Melbourne v letech 1951 – 1979 Františkem Váňou; viz <https://www.ustrcr.cz/uvod/skupina-vyzkumu/hlas-domova/>
- (5) Na vzpomínkových klamech (tzv. paramnesiích) o sobě samých není nic patologického, mohou se přihodit a občas se přiházejí ve všedním životě nám všem. Přistupuje-li k nim však urputná nevývratnost a neopravitelnost, pak je na místě sáhnout po učebnici psychiatrie.

107 matek

je slovenský dramatický film v ruštině, který režíroval Péter Kerekes a byl uveden v roce 2021. Věznice číslo 74 v ukrajinské Oděse je místo, kde si svůj trest za vážné zločiny odpykává více než 100 žen. Jednou z nich je i Lesja, těhotná mladá žena, která je odsouzená na sedm let za zločin z vášně. Její dítě se tak narodí za mřížemi, na místě, kde se s ním bude moci potkávat jen jednou za čas v oddělené části věznice. Pokud vězenkyně nedokáže pro svého potomka sehnat domov do jeho třetích narozenin, bude umístěný do ústavní péče. Lesja si tak musí zvykat na vězeňskou rutinu, mateřství i obtížný boj o budoucnost svého potomka. V mistrovsky vybalancovaném mixu dokumentárního portrétu a sociálního dramatu se prolínají osudy různých vězenkyň a rutina oddané dozorkyně Iriny, která má na starosti předávání dětí do ústavní péče

V neděli **16 října 18:00** v kině DANDY Newtown
 V sobotu **22. října večer v 17:30** v CHAUVEL cinema

Její hity bodují dodnes, na ni ale kdekdo už zapomněl. Ke své škodě byla totiž příliš skromná.

Adina Janovská

Zdáleka jsem nebyla jediná, koho už v dětství inspirovala jedním ze svých nejslavnějších hitů. I mě totiž tenkrát učila tančovat charleston babička a byla zpočátku úplně stejně odmítavá jako herečka Elena Hálková, první manželka Zdeňka Štěpánka, která ztvárnila babičku v jednom z mála videoklipů kdysi populární zpěvačky Edity Štaubertové. Natočen byl sice už v roce 1961, televizi ale moji rodiče pořídili teprve pár měsíců před osudovým srpnem 1968, takže jsem ho poprvé viděla až za hodně, hodně dlouho díky internetu. A mezitím Edita kamsi zmizela. Její písničky mě ale provázely dětstvím díky jednomu z prvních českých magnetofonů, téměř nezničitelné legendě Sonet Duo, vážící poctivých deset kilogramů, a tatínkově vášni pro populární hudbu. A věřte nevěřte, ten magnetofon, také z roku 1961, hraje dodnes.

Od opery k popu

Zpěvačka, v jejíž písničkách se zrcadlí proměna hudebního stylu na přelomu padesátých a šedesátých let, se narodila 21. listopadu 1940 v Praze. Nejprve vystudovala dvouletou obchodní školu a očekávalo se, že za ní navždy zapadnou dveře některé ze zaprášených kancelářů. Zpěv jí ale zřejmě lákal mnohem víc, protože ho další dva roky studovala na pražské konzervatoři u operního pěvce Karla Leisse, který byl svého času pěveckou hvězdou Československého rozhlasu. Zpívat začala s amatérským souborem a odvážně se zúčastnila i prvního ročníku soutěže Hledáme nové zpěváky. Mnohem větší vliv než opera měli pak na její projev dirigent, hudební dramaturg, sbormistr a skladatel Harry Macourek a excelentní klavírista, skladatel, hudební aranžér, scenárista, režisér a korepetitor Karel Mareš.

Hvězda Alhambry

V roce 1959 byla přijata do Studia mladých zpěváků Československého rozhlasu a už tenkrát musela být opravdu dobrá, protože se jí v roce 1961 podařilo získat na základě konkurzu angažmá v pražském revolučním divadle Alhambra. Klasický pražský music hall měl kořeny již v dobách první republiky a v padesátých a šedesátých letech patřil k nejvyhledávanějším zábavným nočním podnikům. Vystupovala v něm řada populárních a velmi kvalitních umělců, od zpěváků přes tanečníky a komiky až po artistry. Edita ve Varietě Alhambra vystupovala šest let, současně ale byla i populární tvář různých domácích i zahraničních estrád. Navíc externě spolupracovala s televizí i rozhlasem a zahrála si ve filmech. Přesto nikdy nepřestala působit jako nesmělá a trochu ztrémovaná holčička. Byla taková opravdu, nebo to byla image? To už nám nejspíš nikdo neprozradí.

Jediná role

Před kamerou se mihla poprvé už v roce 1961 v televizní hudební komedii režiséra Zdeňka Podskalského Ztracená revue. Zábavný pořad v rytmu charlestonu, oplývající množstvím režijních nápadů, v němž měl hlavní slovo jedinečný Miloš Kopecký, byl v roce 1962 oceněn na mezinárodním televizním festivalu v Montreux Stříbrnou růží a Cenou kritiky a

zároveň získal na televizní přehlídce v Alexandrii Zlatou sluneční loď. Edita si v něm zaspívala v rytmu cha-cha písničku Po kom to dítě je, kterou ale po ní vzápětí převzala Yveta Simonová. Podskalský si na Editu vzpomněl i o šest let později, tentokrát s postavou pouliční zpěvačky, když plánoval obsazení svého dalšího úspěšného hudebního projektu, romantické komedie s písničkami Karla Hašlera Ta naše písnička česká. Až režisér Josef Mach se o rok později polepšil, když na ni konečně pamatoval s opravdovou rolí, postavou Čačalovy ženy v komedii Objížďka. Záměrem bylo vytvořit jakousi českou variantu francouzských Zvonokos, povedlo se mu to ale jen napůl.

Podskalský na ni pamatoval

V televizi Edita často spolupracovala s režiséry Zdeňkem Podskalským, Jánem Roháčem, Stanislavem Strnadem a Alexejem Noskem, kteří byli v šedesátých letech spolehlivými pilíři tvorby zábavných pořadů. Mimo jiné vystupovala také v populárním pořadu Babiččina krabička, hudebním pásmu, v němž oblíbení herci a zpěváci připomínali divákům pod taktovkou scenáristky Dagmar Novotné a režiséra Zdeňka Podskalského nesmrtelné šlágry z dob dávno minulých. Nejčastěji zpívala s orchestry Slávy Kunsta a jedinečného Karla Vlacha, kterému přátelé láskyplně přezdívali kaučukový dědek, později nepohrdla ani dechovkou. Pod křídly umělecké agentury PKS a Pragokonzertu se účastnila úspěšných zábavných estrád, s nimiž se podívala i do Maďarska, východního Německa a Polska. A pak se zřejmě něco stalo.

Samota v ústraní

S nástupem normalizace najednou o ní nebylo vidu ani slechu. Jestli se 'provinila' vůči tehdejšímu režimu a sklídila za to trest v podobě zákazu, nebo dala dobrovolně přednost rodinnému životu, to se už nejspíš také nikdy nedozvíme. Naposledy se mihla před kamerou v roce 1971 v bezejmenné roli v další Podskalského hudební komedii Alfons Karásek v lázních. A pak jakoby se po ní slehla zem až do devadesátých let, kdy se jedinkrát objevila v pořadu ostravského televizního studia Legendy populární hudby. Novinář, spisovatel a textař Ondřej Suchý se před pár lety úplnou náhodou dozvěděl, že žila s dcerou, v ústraní a skromně v pražském Motole. Edita Štaubertová zemřela v sedmdesáti letech v listopadu 2010. Kam se odstěhovala její dcera, se Suchému zjistit nepodařilo. Editiny písničky ale žijí dál.

<https://www.krajskelisty.cz/praha/22066-jeji-hity-boduji-dodnes-na-ni-ale-kdekdo-uz-zapomnel-ke-sve-skode-byla-totiz-prilis-skromna-tajnosti-slavnych.htm>

Jaké to je mít slavné příjmení

Vratislav Hlubuček

Netušil jsem, že se dočkám takové popularizace svého příjmení v médiích. Už nebude třeba na přepážkách své jméno hláskovat *Hlu-bu-ček*. Manželku už nebudou považovat za *paní Kloboučkovou*. Umí ho vyslovit teď už všichni. Ostatně v médiích se objevuje mnohokrát za den. Vzniklo prý i nové sloveso *hlubučekovat* – podojit státní rozpočet. Nejbližším známým po jejich zpytavých pohledech jsme už stačili vysvětlit, že *ten Hlubuček* není naším ani vzdáleným příbuzným. Můj dospělý syn má s dotyčným dokonce i stejné jméno.

Šťoural namítne, že všichni Hlubučkové spolu musí mít něco společného, jinak by se tak nejmenovali. Ano, tohle donedávna ne příliš známé příjmení pochází z Českého ráje a východních Čech. Tam také naleznete nejvíc Hlubučků a také první zmínky. Neodpustím si pár historických připomenutí z kronik. *R. 1682 zaznamenává se spor o hranici navarovskou a semilskou, jdoucí po severní hranici plavské od Kamenice ke vsi hamerské. Sousední Hamr patřil totiž vrchnosti semilské. Na zmíněné hranici stály některé chalupy plavské. Purkrabí semilský Hlubuček dal je zbořit, že prý patří jeho vrchnosti. Spor se táhl až do roku 1690, kdy byl urovnán.*

Farnost v Černilově (u Hr. Králové): Není známo, kdy se stal kostel v Černilově filiální ke kostelu v Holohlavech, ale v roce 1718 se stává opět farním. Prvním farářem byl František Hlubuček. Brzy byla obnovena i škola, která v 17. století zanikla.

Žamberk:...(První republika)do Nádražní ulice jsem vstoupil právě u Vámi vzpomínaného krámků pana Modráčka, abych po pár krocích již měl mnohem větší a výstavnější dům paní Hlubučkové a její dcery. Není bez zajímavosti, že oba krámků, ač prodávaly téměř shodný sortiment, neměli jejich majitelé spolu nikdy žádného nedorozumění. U Hlubučků měly dámy v krámě vždy otevřené dveře za pultem do chodby, kde visela na zdi lovecká puška. Aby se zloději báli, vysvětlila mi jednou majitelka.

Na netu jsem také našel deset Hlubučků padlých v obou válkách. Můj dědeček legionář mezi nimi našťástí nebyl. Tolik na obhajobu svého příjmení. A pak stačí, aby přišel jeden a ...

Někdo řekne, to je hrůza, co se kolem nás děje, ale to že orgány v trestním řízení konají a odhalují je dobře. Čím víc tím líp. Nejhorší je takové to mrtvo, kdy všichni tuší, že ... Zločin a korupce patří k lidské společnosti stejně nedílně jako pokrok a vynálezy. Boj s ním nikdy nekončí a kdo se nechá ukolébát, ten zapláče. Musíme dobře vybírat při volbách. Jenomže jak poznáme člověka na volebním lístku?

Každý se nějak jmenujeme, abychom se rozeznali a hlavně, aby si nás rozeznaly úřady. S některými příjmeními proklouznete životem takřka nezpozorováni a jiné, jako Nováky a Svobody chrání jejich četnost. Některá příjmení vás však oceňují. Neklesejte na duchu, pokud se jmenujete exponovaně, třeba Kajíněk, Rath, Zeman, Klaus, Rakušan či Fiala. Babišů asi u nás moc není. Za své příjmení si ručíte jen sami, a co bude jednou na vašem náhrobku, záleží jen na vás.

Kresba v maďarské učebnici znázorňuje rozdělení Jugoslávie pod dohledem USA

Ivan Vilček Novinky

V učebnici zeměpisu pro osmé třídy maďarských základních škol je kresba, která znázorňuje rozdělení Jugoslávie v 90. letech minulého století vinou NATO pod dohledem USA. Na kresbu upozornil web telex.hu.

Foto: Bez zdroje

Kresba v maďarské učebnici znázorňuje rozdělení Jugoslávie pod dohledem USA

V kapitole věnované rozpadu bývalé Jugoslávie znázorňuje zmíněná kresba vojáky NATO, jak stříhají mapu Jugoslávie na mapy jednotlivých následnických států a na všech dohlíží postava v cylindru s americkou vlajkou. Kresba v učebnici má název USA-NATO výroba konfet. V textu o rozpadu Jugoslávie není ani zmínka o Slobodanu Miloševićovi a o masakru ve Srebrenici.

Další sporná kresba ve stejné učebnici vyvolala kritiku Kyjeva. Obrázek znázorňuje ruského medvěda, který se přetahuje o ukrajinskou vlajku s postavkami znázorňujícími Spojené státy a Evropskou unii. Mluvčí ukrajinského ministerstva zahraničí Oleg Nikolenko oficiálně požádal Maďarsko o úpravu učebnice.

Životy surrealistů od Desmonda Morrise

Ivo Fencel

Sociálnímu biologovi Desmondu Morrisovi (*1928) je devadesát čtyři let. Jeho *Nahá opice* (1967, česky 1971) se stala jedním ze sta nejprodávanějších titulů všech dob. Navázal pracemi *Nahé oko* (2001), *Nahý muž* (2008), *Nahá žena* (2004, česky 2006). Maluje, vystavuje, existuje nejméně osm publikací o jeho výtvarném díle (2500 obrazů) a vystoupil v sedmi stech televizních pořadech. Znal Francise Bacona, Joana Miró, Henry Moora. Taky další mistry. U některých to vypadá, jako by trochu čekal, až umřou, protože *Životy surrealistů* vydal až ve svých devadesáti. Vyšly hned i česky.

Co vlastně surrealismus je? Breton ho roku 1924 definoval jako psychický automatismus. Jako diktát myšlení oproštěný od kontroly rozumu, jehož produkt se eticky a esteticky uhladí. Někteří z nás by čekali, že naopak neuhladí, to ale Breton odmítl. Podle značně inteligentního Desmonda Morrise je pět druhů výtvarného surrealismu: paradoxní, atmosférický, metamorfický, biomorfický a abstraktní.

Abstraktní surrealisti určitě negenerují pouhé „vzorky malby na zed“, těžko říct víc.

Biomorfisté vynalézají nové figury, aniž bychom zvládali dohledat kterýkoli zdroj. Figury jsou autentické.

Atmosférický surrealismus je intenzivní, takže i realistická kompozice funguje snově: případ rané tvorby Paula Delvauxe, malíře „jediné nahé ženy“.

Nejsnáze lze identifikovat **metamorfický** a **paradoxní** surrealismus. Ten první reálné tvary atakuje, ale ještě poznáte, co bylo původně.

A **paradoxní** surrealisté? Detaily mají realistické, někdy „vypiplané“, přesto působí iracionálně. René Magritte (1898-1967) prostě botám udělal prsty, noční košili řádra. Možná ne vždycky, ale kalkuloval. Lehké se to jen zdá: Morris mluví o minimálně deseti prostředcích *ozvláštění*.

1. **Neobvyklá kombinace.** Trup sedícího = ptačí klec.
2. **Prohození.** Mořská panna má nohy ženy, hlavu makrely.
3. **Průhlednost:** Oblaka sledujete skrz kondora.
4. **Nereálná velikost:** Jablko plní celý pokoj. Úředníci kapkami deště. Vlák se vyřítí z tunelu, současně i krbu.
5. **Nepatříčnost:** Orel v kabátu.
6. **Stav beztíže:** Levitující skalisko.
7. **Proměna:** Hlava supy vyrašila z hory.
8. **Obměna skupenství:** Jachta je ustrojena z vln.

Nejdřívější ze všech těchto metod je **svévolné pojmenování**. Nakreslíte koně a pod to píšete: *Dveře*. Magritte je dnes prý neznámější surrealist, ale je to i společenská dohoda. Ty obrazy jsou nepředstavitelně drahé, nicméně bývá někdy považován pouze za jednoduchého tvůrce vizuálních hříček. Sám přiznal, že ho nudí přenášet pracně námět na plátno, ale podle Desmonda Morrise byl *géniem konzistence a výběru svých vizí*. Díky tomu má vlastní svět, který analyzujeme těžko. „O tajemství se nemůže mluvit,“ řekl. „Tajemství nás musí ovládnout.“ To se trochu podobá úsloví z Číny citovanému Picassem: „Nenapodobuji přírodu. Já funguji jako příroda.“

Ta definice je záludná. *Každý* jsme surrealist. Jenomže to neprodáme. „Na první pohled se tvorba fantazijních malířů podobá dílu surrealistů, ale ve skutečnosti je surrealismu asi tak blízko, jako má Disney k Hieronymu Boschovi,“ míní Desmond Morris. „Dost lidí si osvojí surrealistické postupy, přesto nemají zajímavé výsledky.“ Protože ve výtvarném umění platí víc než jinde (kromě práv), že jde o kolektivní dohodu, o rozhodnutí navzájem provázaného, smluveného společenství. Někdo se urazí, ale dílo - osobně charismatického - Marcela Duchampa (1887-1968) stojí na tom. Taky v českém

vydání Morrisovy knihy je teatrální Duchampův portrét (1927), kde se v opulentním kožichu opírá o newyorské zábradlí. A zase měl štěstí, ta fotka se náhodou dostala přesně na stranu 100. Uplynou ještě léta, říká Morris, a vyloučit se nedá, že bude Duchamp, tento „nejvlivnější umělec dvacátého století“ překvalifikován na šarlatána. Našimi potomky. Ve výtvarném umění „hodnocení stále probíhá,“ upozorňuje Morris, avšak Duchampův medailon uzavírá smířlivě. Navzdory absolutní absenci skrupulí, anebo díky ní, se mu povedlo zvrátit směr moderního umění, i když sám stvořil málo. Roku 1917 nicméně vystavil pod názvem *Fontána* pisoár. Na jeho vytvoření se nepodílel. Ptali se, co vůbec je hodné ceny na jeho objektech - s výjimkou KONTEXTU, do kterého je usazuje. Řekl: „Nesou můj podpis. A je jich omezený počet.“

„Duchamp změnil hodnotu připisovanou tradičním a zručně tvořeným dílům vyučených umělců, kteří se lopotili v ateliérech,“ říká Morris. „Když mu nabídli slušné peníze, aby *zase začal malovat*, odmítl. Udělal prý vše, co chtěl, a nebude se opakovat jenom kvůli výdělku. Tak mu nabídli ještě víc, aby vedl galerii v New Yorku. Odmítl. Co tedy dělal? Ždímal peníze z bohatých kamarádů, občas vyhrál v šachovém turnaji a vytvářel limitované edice svých nejslavnějších děl. Ale největším *termem* se stala jeho smlouva s Arturem Schwarzem. Tento muž vyráběl v Itálii kopie nejdůležitějších Duchampových prací. Prodávaly se velmi dobře prostě proto, že veškerá muzea světa chtěla mít ukázkou Duchampa.“

Ale hodně surrealistů pracovalo a pracovali - v průběhu dráhy - podle více z výše uvedených metod. Nejvšestrannější ovšem byl Max Ernst (1891-1976). V různých momentech použil veškeré Morrisem definované přístupy. I Breton měl Ernstovu mysl za surrealismem *nejposedlejší*. Sám Ernst řekl: „Věřím, že nejlepší, co se dá dělat, je zavřít *jedno* oko a pohled obrátit dovnitř.“ Nepřecházel samo sebou přitom žádný bulvár. Nebyl bulvární.

Něco horšího se na Montparnassu stalo Victoru Braunerovi (1903-1966), který se narodil v židovské rodině kdesi v Karpatech a levé oko mu sklenicí či lahví vyrazil (1938) španělský surrealist Oscar Dominguez (1906-1957). „Zvláštní,“ říká Morris, „že zrovna sedm let předtím maloval geniální Brauner autoportrét, kde je zobrazen s vážně raněným okem.“

Po tom úrazu napsal příteli: „Lovec, aby lépe mířil, zavírá na chvíli levé oko. Voják, aby lépe zabíjel, na chvíli zavírá levé oko. Střelec v souboji zavírá na chvíli levé oko, aby lépe vyslal střelu či šíp do středu terče. Co se týká mě, zavřel jsem levé oko navždycky a patrně náhodou se stalo, že jsem dostal šanci nahlédnout do samotného srdce života.“

„Braunerovo rozmanité dílo je živoucí výraz surrealistického ducha a těžko pochopit, proč není ceněn více,“ podotýká Morris. „Kdyby byl Brauner hollywoodským hercem, byl by ovšem dneska řazen mezi ty běčkové. Ale ještě uvidíme, zda se v budoucnu dočká většího uznání. Možná se vyrovná ostatním významným surrealistům, rozhodně by si to zasloužil.“

Ale k Maxi Ernstovi. „Bez oddechu tvořil a neúnavně zkoušel něco nového,“ píše Morris a připomíná příznačnou příhodu z dětství. Již Ernstův otec byl malíř a snaživě kopíroval skutečnost, nicméně jednou zachytil krajinu - a vynechal strom. Protože do kompozice nepasoval. Navíc... Ernstův tatínek k Maxově úžasu šel a strom porazil.

Podle Morrise je taky osm *typů* surrealistů. Oficiální, dočasní (odpadlí, vyloučení), nezávislí, do skupiny nepřijítí, přirození a konečně ANTAGONISTÉ. Ti sice tvořili surrealisticky, ale nestáli o dvě věci. O Bretona - a o teoretizování. Ostatně Breton byl malicherný, arogantní diktátor, homofob, záludný a nabubřelý pokrytec. Mnohým záviděl uměleckou kariéru, nesnášel rodinu a snad i děti, ženy považoval za vhodné leda k posluhování.

Bretona dusil oceán předsudků. Byl syn chladné, dominantní ženy. V dětství jej bez emocí fackovala, a když vyrostl, tak chtěl, aby se surrealisté chovali jako nemyslicí děti. Ale to úplně nešlo. Podle Bretona přesto měli ignorovat veškeré požadavky společenského systému. André si přitom vychutnával jejich sváry, ba je záměrně rozdmýchával. Role soudce mu chutnala jako mana. Z hnutí bez mrknutí oka vyloučil Dalího, Ernsta, Moora, Braunera, Picassa, minimálně 15 dalších géniů. Některé opakovaně. Ostatně Chagall, Magritte, Klee, Miró či Man Ray jeho hnutí sami odmítli. Kvůli němu. Jenom krásný Marcel Duchamp byl jedním z nějakých deseti Bretonových miláčků, kterým prošlo porušování jeho pravidel.

Vedle 27 mužů představuje Morris ve své knize taky pětici žen. Nejméně zajímavá byla Leonora Fini (1907-1996), o které mluvila celá Paříž. „Picasso se do ní úplně zbláznil. Eluard jí skládal básně. Genet o ní psal obdivné dopisy. I Cocteau ji nazval bohyní. Ernst byl fascinován její skandální elegancí, brzy se stali milenci, ale měla výhrady, když zjistila, že má pokaždé vztah se čtyřmi nebo pěti ženami najednou. Intimní vztah Leonora Fini vytvořila s fotografem Henrim Cartier-Bressonem (1908-2004), který ji při společné cestě do Itálie zachytil na značně explicitních fotografiích.“

Když ji navštívil americký obchodník s uměním Julien Levy (1936), prožil s ní milostnou aféru - a představil ji Dalímu, ale ten byl vůči Leonore „trochu ostražitý“. Byla jeho ženskou verzí, poznal to. Provokovala. V Paříži bydlila v jednom domě se třemi partnery a jezdili na dovolenou, takže tisk psal o „Republice Leonor“. Mívala také až třiatřicet koček, s nimiž spala. Vynořují se z jejích obrazů. Měla vadu společnou surrealistkám. Odpuzovalo ji mateřství. O sebevraždě prý přemýšlela jen jednou, když měla problém s potratem. Jaký problém, Morris neupřesňuje, ale o živé dítě asi Fini zájem neměla. Roku 1952 se v Římě seznámila s polským spisovatelem Constantinem Jelenskim (zvaným Kočka, což sedělo), stali se milenci, on „zapadl k ostatním“ a navíc se staral o obchody. Organizoval výstavy, chránil Leonoru před starostmi života.

Každého z dvatřiceti umělců představuje Desmond Morris portrétní fotografií a vždy jedním typickým příkladem výtvarného díla, v případě Maxe Ernsta dvěma.

Fotografie vybral tím způsobem, aby tvůrce zobrazovaly v době, kdy bylo hnutí na vrcholu. Jak jen možné se vyhýbal známým portrétům z pozdější doby. Při výběru reprodukcí jejich děl se omezil na práci do roku 1945.

U surrealismu, chápe, se jedná o životní styl - víc než o hnutí. Spíš o rádobu filosofický koncept, než umělecký směr. „Může-li společnost vést k něčemu tak odpornému jako válka,“ shrnuje, „musí být sama odporná.“ Proto se dadaisti rozhodli, že bude jediným řešením se jí smát do tváře. Jejich vulgárně posměšné akce ale působily takové pohoršení, až Breton (sedě v pařížské kavárně a přemýšleje o budoucnosti) usoudil, že bojovat proti zkostnatělému řádu je třeba seriózněji. Tak vznikl surrealismus, ale předznamenaly jej „z jiného kosmu“ vzešlé malby Giorgia de Chirica (1888-1978) let 1909-1918:

<https://www.youtube.com/watch?v=y33fwSjKX6g>.

Především *Dětský mozek* (1914). Samotný pojem surrealismus užil Apollinaire už roku 1917.

Morris načrtává i životy Dalího, Picassa, Mana Raye, Jeana Arpa, Hanse Bellmera, Sandy Caldera, Paula Delvauxe, Wilhelma Freddieho, Alberta Giacomettiho, Arshile Gorkyho, Wilfredo Lama, Conroy Maddoxe, André Massona, Roberto Matty, Edouarda Mesense, Wolfganga Paalena, Rolanda Penrose, Yvese Tanguye. Malířek Eileen Agarové, Leonory Carringtonové, Dorothee Tanningové, Meret Oppenheimové. - Je ale ošemetné o výtvarném surrealismu psát. - Mělo by stačit dívání se.

Desmond Morris: Životy surrealistů. Přeložil Denis Kostomitsopoulos pro nakladatelství Bourdon. 272 stran

SMUTEK: Britská královna odešla na věčnost

Alexander Tomský

Málokomu v Anglii nevrhla slza do oka při zprávě o náhle smrti královny a přestože jí bylo šestadevadesát let, málokdo s její smrtí počítal. Je zřejmé, že za těch pět měsíců od smrti svého manžela prince Filipa nápadně chřadla. Vždyť také ztratila svou nenahraditelnou celoživotní oporu.

Alžběta svým poddaným kynula ze svého trůnu neuvěřitelných sedmdesát let a tak po ní zůstalo prázdno. Byla živoucím a dokonalým modelem majestátu státní moci a tisícileté tradice ostrovní říše. Její veřejný život se řídil přísnými pravidly konstituční monarchie a ceremoniálního protokolu, který perfektně zvládala a jemuž naprosto podřídila i svůj život osobní. Královská role je v Británii řehole, je nesmírně náročná, hlava státu je apolitická, nesmí se vyjadřovat k politickým událostem ani naznačit politický postoj, za to se účastní formálního provozu státní mašinerie, jmenuje i odvolává premiéry, otevírá parlament a uvádí vládní program, má ústavní povinnost „radit a varovat“ a soukromě se s ní scházejí předsedové vlád. Je hlavou státní církve, patnácti států a britského společenství národů, což představuje velice náročný program oficiálních návštěv. Je také patronkou mnoha dobročinných spolků a co nemá přídomek královský, jako by postrádalo statut. Říká se, že trůn nad vulgární demokracií a snad politiky i trochu kultivuje. Není snadné rozumět Angličanům, když vysvětlují, že „královna panuje, ale nevládne.“ Je docela možné, že se naopak demokracie ukrývá za majestátem monarchie.

Alžběta II. vešla do dějin jako skromná služebnice národa, která vyzářovala vzácné ctnosti pokory a sebezapření. Vědomí, že máme především konat svou povinnost v dnešním světě liberální meritokracie a nafouklého jáství prakticky zaniká. Úspěšní lidé mají pocit, že jim svět něco dluží a nikoli, že oni díky svým schopnostem dluží něco ostatním. A právě v tom tkví paradox konstituční monarchie, jenž slučuje dědičné královské privilegium s rovnostářskou demokracií. Panovník sice dědí vznosné paláce a opulentní aristokratický styl života, vyžaduje se ale od něho, aby se podřídil státnímu protokolu, jeho život se odehrává na jevišti veřejného zájmu a má být vzorem a příkladem. Královna ztělesňovala dvojí roli svého majestátu perfektně, na jedné straně vyzářovala kontinuitu a osud národního společenství, na druhé straně se stala příkladem spořádaného rodinného života. A právě tady přichází ke slovu mystika monarchie. Všechny ty obyčejné události v životě královské rodiny, jako narození, křtiny, svatby, různá výročí i pohřby mají pro monarchii symbolický význam. Lidé k nim vztahují příběh svého vlastního života. Kolikrát jsem slyšel Angličany říkat, ano tenkrát, když se mi narodil syn, měla královna své stříbrné jubileum od svatby nebo narozeniny. Alžběta vstoupila do nového mediálního světa televize a každá rodinná oslava zasáhla miliony diváků po celém světě, zejména v anglicky mluvících zemích. A aby snad nezapomněli, nadále se razily mince, tiskly nové jubilejní bankovky a známky, produkovaly všemožné suvenýry včetně obyčejných hrníčků na čaj, aby si lidé připomněli, že jsou alžbětinci, že se jejich život odehrává v určité historické epoše za panování královny Alžběty II. A že ty všechny radostné i smutné události mají hluboký význam, neboť jsou oslavou života. Britská monarchie se také ráda chlubí svou historickou mocí a silou a vystavuje na odiv barevné vlajky dávných regimentů, středověkou parádu vojenských maršů a přehlídek zbraní. Dodává kolorit šedivé demokracii.

Královna a její rádci pochopitelně usilují udržet tradici monarchie, která musí chránit a obnovovat to podstatné a zbavovat se zastaralých zvyklostí, což nelze vždycky snadno rozpoznat. Alžbětinu vládu postihly dva velké karamboly, protože trvala na aristokratických námluvách a svatbách v královské rodině, vždyť kvůli své lásce k rozvedené Američance musel abdikovat její strýc. A tak ani ona nepovolila plebejský sňatek své sestře Margaret a svému synovi

Karlovi. Zákaz oběma způsobil velké trápení a hrozivé skandály v královské rodině. Tradice vynucených, nádavkem aristokratických manželství v občanské společnosti padla, přesto se však rozvedl nejen korunnní princ, ale i dva jeho sourozenci. Dnešní společnost dysfunkčních manželství rozvody toleruje, avšak příkladný rodinný život Williama nového knížete waleského obdivuje. Monogamie nepřestala být ideálem a královský pár má být vzorem.

Alžběta se svou osobností a charakterem dotkla životy miliardy lidí, jakoby svým úsměvem říkala „jsem s vámi, patříme do jednoho laskavého společenství“ a stála pevně nad vulgární vřavou demokratické politiky, jakoby vládu svou vzešenou přítomností napomínala, že moc a laskavost se nevyklučují. Panovník reprezentuje anglicky stydlivý patriotismus a jednotu ostrovního národa, kterou politika nemá rozvracet. Alžběta reprezentovala jinou moc, moc z boží milosti, království, jež není z tohoto světa. Ale i pro ty, kteří to takto nevnímají, byla důstojným symbolem společenství mrtvých, živých i dosud nenarozených. „Bože ochraňuj královnu...“ obsahuje i náš dávný hymnus „Nedej zahynouti nám ni budoucím!“

Taková je moc a sláva monarchie a její věrné služebnice. Requiescat in pace, rest in peace, odpočívaj v pokoji. Královna zemřela, ať žije král!

PŘÍBEH: Tak stará pohádka...

Pan Michal Adler

Nejspíš si tu příhodu doopravdy nepamatoval. Asi mu ji někdo později vyprávěl, a tak se příběh stal skutečným a byl zařazen do rodinné historie. Někdo dospělý mu prý četl pohádku o sedlákovi, který zachránil hada, a ten ho za to chtěl uštknout a zabít. Jako malý chlapec se prý strašně rozčílil a křičel, že to je všechno špatně a ta pohádka je blbá. Ale ten pocit hněvu, znechucení, protestu a zásadního nesouhlasu si pamatoval dobře. Byl zcela určitě jeho, nikdo mu ho nevyprávěl, a občas se mu v životě připomínal. I když dnes už věděl, že ta pohádka tak úplně blbá nebyla.

Už víc než hodinu seděl nad rozepsaným dopisem, který by měl být odpovědí na dopis Psychologické komory. Ta odpověď byla stroze vyžádaná, protože proti němu byla vznesená stížnost; měl se vyjádřit k jednotlivým bodům i ke stížnosti celkově. A ta vyjádření, která ho spontánně napadala a drala se mu na jazyk, by mu nejspíš v vyšetřovací komise Komory moc nepomohla. Naopak vyjádření, která by byla uspokojivá pro dozírající funkci Komory, nebyla uspokojivá pro něj a nebyla schopna ani trochu zmírnit ten pocit hněvu, znechucení, protestu a zásadního nesouhlasu.

Stěžovala si na něj jeho *pro bono* klientka. A už i to *pro bono* bylo překvapivě předmětem stížnosti, i když jen okrajovým. Jistě prý podváděl Komoru, daňové úřady a společnost, když klientku vedl jako *pro bono*, ale ve skutečnosti jí účtoval jeden dolar za hodinu psychoterapie, a to naprosto drze i za sezení, která se nekonala. Ve stížnosti neuvedla, že to byla sezení, na která se bez omluvy nedostavila a on tak ztratil hodinu. Za kterou se v té době účtovalo sto dolarů...

Jiná, poměrně okrajová, stížnost se týkala údajně předzaujatosti proti jejímu životu na sociálních dávkách a politickému aktivismu. Svou zvolenou a celoživotní nezaměstnanost vysvětlovala politickým aktivismem, který považovala za svou práci, a svá neomluvená sezení vysvětlovala právě politickým aktivismem. Měli akce. Například okupovali důležité vancouverské křižovatky tak, aby způsobili co největší dopravní kalamitu. A on jasně ukázal své zpátečnictví a předzaujatost, nevhodnou pro psychologa, když se jí ptal „A co když ti lidé, beznadějně uvízlí v té zácpě, spěchali do práce nebo z práce? Vyzvednout děti ze školky? Do nemocnice? Nebo jen potřebovali na záchod?“

Ale hlavní stížnost byla skutečná bomba: odmítal jí napsat potvrzení, že trpí posttraumatickým stresovým syndromem. Který si sama diagnostikovala po údajném pádu v supermarketu a který udávala jako důvod k psychoterapii. Chtěla soudit jak pojišťovnu,

tak i supermarket o podstatné odškodné, jenže jí pronásledovala smůla. Supermarket jí nabídl malou částku, snad aby se jí zbavil, ale ona to špatně pochopila a hrdě odmítla. Jenže ti hanební vykořisťující zloději si našli video záznam, který historiku pádu zpochybnil. Teď už jí nechtěli dát nic.

Někdo jí poradil, že psychiatrická nebo psychologická diagnóza by snad mohla situaci zachránit, ale i tady měla smůlu. Nastudovala příslušnou kapitolku v diagnosticko-statistickém manuálu jen velmi povrchně. Rozhodně většinu kritérií pro posttraumatický syndrom nespĺňovala a psycholog jí žádané potvrzení napsat nemohl. Kdyby byl nucený formulovat diagnózu, byla by asi v oblasti osobnostních poruch, což by jí nejspíš moc nepomohlo. Ale bylo by to konsistentní i s tím, že se ve své stížnosti obořila i na Psychologickou komoru. Cože to jsou za spolek, který registruje takové nevzdělance, kteří nerozpoznají ani posttraumatický stresový syndrom?!

A přece ta mladá žena měla spoustu závažných problémů, které by si zasloužily pozornost a péči, i když posttraumatický syndrom k nim nepatřil. Dobře mínící psycholog se snažil ty problémy identifikovat a byl zvědavý, jak se jí s nimi žije a zda ji někdy netrápí. Byl velice ochotný jí v této oblasti pomáhat, plný empatie, ale ona o to nestála. Koneckonců, povaha jejích problémů obvykle působila potíže ostatním, a když ti jí dávali najevo svou nespokojenost, moc se tím netrápila. Bylo to jen důkazem prohnulosti společenského systému, proti kterému jako aktivistka bojovala. Tak se spolu dostali do slepé uličky: on jí nabízel něco, co nechtěla, zatímco ona chtěla něco, co jí nemohl dát. S tak rozdílnými cíli a nadějemi marnili čas, ale jí to za dolar na hodinu, který stejně často zůstávala dlužná, nevadilo. Jemu ano, ale nevěděl, jak se z toho ve vši slušnosti dostat. Svým způsobem klientčina stížnost vstoupila do děje jako *deus ex machina* a vlastně mu ulevila.

Kolegům ve vyšetřovací komisi Komory jejich přísný tón za čas odpustil. Dělalí svou práci. Navíc se celá záležitost brzy vyřešila. Když té příčinlivé klientce naznačili, že se tučného finančního odškodnění od svého psychologa nejspíš nedočká, pohrozila soudem jim. Ale všechno naznačovalo, že i její advokát, poskytnutý státem dotovanou organizací zdarma, případ vzdal. Už od ní neslyšeli a někteří kolegové postiženého psychologa chlácholili, abych si z toho nic nedělal, že tohle se může stát každému. A byli rádi, že se to nestalo jim.

Jenže on si z toho těžkou hlavu dělal. Už dávno, v jeho věku a při jeho zkušenostech, měl dobře zažitá všechna ta relevantní moudra. Že žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán. Pro dobrotu na žebrotu. Cesta do pekel je dlážděná dobrými úmysly. A také posad' žebračka na koně a ani čert ho nedohoní... Nepomáhalo to. Obával se, že začíná mít některé příznaky posttraumatických poruch on sám.

Jedna vzpomínka v něm nejmíc hlodala. Usoudil, že domluvené sezení je stížností automaticky zrušené, ale ona tentokrát přišla. Včas, vyzbrojená skrytým magnetofonem. A hned chtěla vědět, jestli to požadované potvrzení diagnózy konečně napíše. Samozřejmě odmítl, právě tak jako i další rozhovor, nevhodný během vyšetřování její stížnosti, a ohradil se i proti nahrávání bez jeho svolení. „Tak oni vám to řekli?“ téměř zajásala. „To tedy pěkně dodržují klientovo tajemství! To jsem zvědavá, jak se z toho vykrotí!“ Ale magnetofon vypnula, protože prý má už stejně vše, co potřebovala, nahrané. Na závěr ho ujistila, že se stejně ještě sejdou. U soudu. A za peníze, které od něj dostane jako odškodné, si bude chodit ke skutečnému psychologovi. Ne k takovému jednodolarovému břídilovi.

Zachoval chladnou hlavu a řekl jí, že to je skvělý nápad, že právě to se jí chystal doporučit. V duchu si pomyslel „Že nás tedy ta „nepřivilegovaná a zranitelná“ všechny „privilegované a mocné“ pěkně zručně zaměstnala a vytočila!“

Ale jeho dětské, snad pětileté „já“ v něm úpělo a řvalo, protestující a znechucené, a nebylo k utišení.

CESTOVÁNÍ: K jedné tragické dopravní nehodě

p Lubomír Stejskal

Poměrně rovné a dlouhé pobřežní silnice v Egyptě svádějí k rychlé, ba divoké jízdě. Však si ji místní řidiči hojně dopřávají. V destinacích pak také ti, kdo převážejí turisty, ať už autobusy, mikrobusey nebo vozy taxi.

Kdo měl tu čest, ví své.

Ačkoli se v Egyptě, pokud jde o stav silnic, za současného prezidenta Sisiho mnohé zlepšilo, ne všechny komunikace jsou na bláznivou jízdu uzpůsobené. Návštěvník by si mohl myslet, že muži za volantem vezmou do úvahy, že mají za své klienty odpovědnost a tomu by měli přizpůsobit rychlost jízdy. Ne vždy jsme toho ale svědky.

Ve čtvrtek 28. července se skupina sedmi mladých Izraelců vracela z dovolené v oblasti Dahabu na jihovýchodním pobřeží Sinaje. Cestovali k severu – za městem Nuweiba je čekal poslední úsek cesty do Taby, za nímž je hraniční přechod do Izraele a město Eilat (viz obr. 2).

K dopravě si vybrali taxi mikrobusem, jehož řidič, kromě toho, že jim pouštěl hebrejské písničky, patřil do skupiny „spěchačů“. Tragédie na sebe nenechala dlouho čekat. Za Nuweibou se mikrobusem při zběsilém předjíždění srazil s protijedoucím nákladním autem: dva Izraelci zahynuli – Yuval Kešetová (24) z Haify a Moše Matan Luzon (25) z Petach Tikvy. Dalších pět pasažérů bylo zraněno – lehce až středně těžce.

Egyptský server Ahramonline o události referoval ještě téhož dne a spokojil se s konstatováním, že „všichni zranění turisté byli převezeni do místního zdravotnického střediska“. Více informací přinesla izraelská média – a není to příjemné čtení. Server The Times of Israel 29. července („Israeli hurt in fatal Sinai crash claims Egyptians mistreated group, withheld help“) přinesl svědectví účastnice nehody Naamy Banonové. Podle její zkušenosti se Egyptané nezachovali tak, jak by člověk od hostitelů čekal.

Poznatek první: Přednost při poskytování první pomoci dostal řidič, teprve pak přišli na řadu zranění Izraelci. (Správnost postupu je ovšem obtížné posoudit, neznáme-li detailní následky nehody.)

Poznatek druhý: Zranění byli odvezeni do zdravotnického zařízení v Nuweibě, kde jim zprvu zaměstnanci nedovolili použít telefon, aby mohli kontaktovat izraelské úřady s žádostí o pomoc. Později se jeden zaměstnanec uvolil, že na svém smartphonu otevře mobilní hotspot, aby mohli do Izraele úřadům a rodinám zavolat.

Poznatek třetí: Když do zdravotnického centra přijely sanitky, aby zraněné přepravily na hranici, byla požadována platba předem. Banonová tvrdí, že nikdo z nich neměl u sebe hotovost (což je samozřejmě chyba), ale blíže neurčený izraelský pár na místě činu souhlasil, že zaplatí 1200 egyptských liber za každého ze zraněných.

Poznatek čtvrtý: „Zranění a psychicky zlomení“ turisté byli odvedeni k místnímu soudu, kde museli podepsat ležstra, v nichž bylo uvedeno, že úřady se zříkají odpovědnosti za to, co se stalo; teprve pak byli odvezeni na hraniční přechod v Tabě. (Tento byrokratický proces působí dojmem, že se Egyptané chtěli pojistit před případnými žalobami, což je ovšem více než problematické.)

Poznatek pátý: Podle zpráv hebrejských médií byly vrtulníky Izraelských obranných sil (patřící záchranné Jednotce 669) připraveny převézt zraněné z Nuweiby do vlasti, ale egyptská strana nedala strojům povolení k provedení této operace. Tím se návrat zraněných zpozdil o několik hodin.

Nicméně zranění se ještě ve čtvrtek dostali do eilatské Joseftalovy nemocnice, zatímco ostatky smrtelně zraněných byla vráceny do Izraele v pátek ráno.

Netvrdím, že všechno se odehrálo přesně tak, jak Banonová popsala, na druhou stranu, i kdyby to byla pravda jen zčásti (byť obtížně hledám důvody, proč by si měla vymýšlet), nezbyvá, než se před cestou do

Egypta modlit, abychom se tam nikdy nestali přímými účastníky dopravní nehody. Ta je vždycky hrůzným zážitkem a když se k tomu ještě „zachranáří“ chovají řekněme orientálně, pak vskutku není o co stát.

Jistě: neznáme všechny podrobnosti, nevíme, jak byli turisté pojištěni a spoustu dalších věcí, ale některé aspekty chování kompetentních osob hostitelské země, která si ve vztahu k turistice tak zakládá na dobré pověsti, jsou přinejmenším zvláštní.

POTRATY: Řešme příčiny, ne až následky

Pavel Mareš NevPes

V mediální bitvě o potraty se argumentuje vším možným, ale většinou se při tom zapomíná, že potrat je konečným článkem řetězu příčin a následků. Lidová moudrost praví, že kdo si u košile zapne první knoflík do špatné dírky, nikdy už tu košili pořádně nezapne. Pojďme si tedy probrat ten řetěz popořadě od prvního špatně zapnutého knoflíku.

Sex už dávno není žádné tabu. Naopak: jsou ho plně noviny, časopisy, filmy, televize, internet. Co není okořeněno patřičnou dávkou sexu, je dnes neprodejné. A už dávno to není artikl jen pro dospělé, tlačí se i do škol, ba i do předškolních zařízení. Děti jsou vybízeny k experimentování se svým pohlavím, ke zkoumání své genderové identity, ke hledání té pravé mezi čtyřiašedesáti a více možnými. Při hledání životního partnera či partnerky je samozřejmě nutné ověřit si i vzájemný sexuální soulad, aby to pak i v manželství jaksepatří klapalo, a čím více takových pokusů před definitivní volbou, tím větší je údajně šance na budoucí harmonické soužití.

Že i při nezávazných sexuálních hrátkách může dojít k otěhotnění, zmiňuje se jen tak mimochodem, máme tu přece antikoncepci a v krajním případě i potrat, takže proč se nějak omezovat? Sexuální napětí, vydatně povzbuzované reklamou (sex je hned po drogách nejvýnosnějším byznysem), se musí někde vybit. Je to potřebné, je to zdravé, potlačování té přirozené potřeby je naopak škodlivé a nepřirozené, tak jen směle do toho, k čemu nějaká zdrženlivost a sebeovládání?

Tím prvním špatně zapnutým knoflíkem je většinou nezvládnutý chtíč: kdykoli se mi zachce sexu, musím ho dostat, mám na to právo. Takový krajně sobecký vztah k životu je logickým vyústěním liberální filozofie, která individuální svobodu staví nad zájem společnosti a vzájemné vztahy. Jenže ta ochotně doširoka otevřená stavidla pudovosti spouští dravý proud, jaký se dá těžší udržet ve vymezeném korytu. Najde si i cesty vysloveně nežádoucí a vymele si koryta nová, kde jsme to nečekali, takže ne jeden z horlivých zastánců svobodného sexu se paradoxně stává nakonec jeho otrokem bez vlastní vůle a schopnosti odolat svodu a pokušení.

Posuňme se k dalšímu knoflíku, k těhotenství. Nechtěné těhotenství je přirozený, předvídatelný důsledek nezodpovědného sexu. Masově praktikovaný volný sex plodí masově nechtěná těhotenství a tudíž i masový tlak na potraty. Ta děsivě vysoká čísla se užívají často jako argument pro jejich nezbytnost, je to ale argumentace v kruhu: Protože je jich tolik, musí být legalizovány, jenže právě legalizace a snadná dostupnost vyháňá ta čísla ještě výš. Zákazem se potraty samozřejmě nevymytí, ale přinejmenším se výrazně omezí. (Zkuste si představit zlegalizování neomezené rychlosti na silnicích – co to asi udělá s počtem smrtelných nehod?) Stát, který má porodnost pouze 1,83 dítěte na jednu ženu (2021), si nemůže dovolit zbavovat se ročně 20.000 dětí, ledaže si sám naplánoval vyhynutí. Měl by naopak udělat maximum pro to, aby matky své děti donosily a vychovaly, nebo alespoň nabídly k adopci.

Plod v matčině děloze se od živě narozeného dítěte, jež stojí pod výslovnou ochranou zákona všude na světě, biologicky ničím neliší. Stačí mu pouze čas a přísun živin, aby se porodem kvalifikoval na nedotknutelnou lidskou bytost s nesporným právem na život, péči svých rodičů a ochranu státu. Ten rozdíl je čistě

kvantitativní – závislost na péči a přísunu živin trvá i po porodu, byť v odlišné podobě, a dokonce mnohem déle než těch devět měsíců nitroděložního vývoje. Je to stále jeden a týž člověk, definovaný svou unikátní DNA od okamžiku oplození vajíčka. Ve snaze omluvit potrat bývá embryo bagatelizováno na „shluk buněk“ – ale co jiného je i každý dospělý člověk, než shluk buněk? To, co mu dává nezpochybnitelnou lidskou identitu a individualitu, je jeho jedinečná lidská DNA, vzniklá splynutím vajíčka a spermie a určující jeho konečnou podobu. Porod k ní už nic nepřidá, pouze přechod na samostatné dýchání a příjem živin ústy místo pupeční šňůrou. A je to právě rozdílnost DNA matky a plodu, která oblíbený slogan „moje tělo – moje volba“ odkazuje do říše bájí: plod není součástí matčina těla, neboť má odlišnou DNA. Pasažér také není součástí auta jenom proto, že právě sedí uvnitř.

Co ještě dodat závěrem k poslednímu knoflíku? Normálním zakončením těhotenství, pomineme-li samovolný potrat, je porod. Potrat uměle vyvolaný nebo provedený, ať už odborně nebo pokoutně, je vždycky násilným zásahem do matčina organismu a přirozeného procesu těhotenství, s rizikem závažných fyzických i psychických důsledků, a pro společnost je jednoznačnou ztrátou. Nechce-li už matka z jakýchkoli důvodů přírůstek do rodiny přijmout, je pro ni rozhodně zdravější a pro společnost prospěšnější dítě donosit a dát ho k adopci než je prostě usmrtit a pak si to případně do smrti vyčítat.

Snížení potratovosti, nesporně negativního společenského jevu, lze dosáhnout jedině snížením počtu nežádoucích těhotenství, tedy v první řadě sebekázní a omezením nezodpovědných sexuálních styků. To předpokládá soustavnou výchovu k sebeovládání a zdrženlivosti jakožto součást všeobecné kultury, přestat vnímat a nabízet potraty jako snadnou a každému zdarma dostupnou kompenzaci osobní nekázně a lehkomyšlnosti, a když už prevence selhala, pak tedy všestranná podpora mateřství, aby zejména pro osamělé matky nebylo ekonomickou katastrofou. Potrat by měl místo běžného „zdravotního výkonu“ zůstat výjimečným řešením pro výjimečné případy. Jen tak můžeme jako národ prosperovat a vybědnout z morálního, demografického i sociálně-ekonomického úpadku.

Rodí se lepancový zákon

Aston Neff

Čteme, že sněmovní komise pro rodinu vyzvala k novelizaci občanského zákoníku ve smyslu netolerance nepřiměřených tělesných trestů a psychického násilí na dětech. České zákony tělesné tresty striktně nezakazují, hovoří jen o přiměřenosti prostředků. Otevírají rodině pro posouzení situace. Skutečné tělesné tresty jsou u nás už dávno nejen mimo zákon, ale i mimo společenskou přijatelnost. Aktivita sněmovní komise jde v duchu konceptu ochranné role státu. Bystří zákonodárci se rozhlížejí, koho a co ještě lze chránit a jakmile něco spatří, vrhnou se na to a chrání. Teď se zaměřili na téma, které je na stole dlouho, intenzivně od roku 2015, kdy se na nás zamračil Evropský výbor pro sociální práva. Děti jsou u nás chráněny tak, že se učitelé už bojí chodit do školy, aby vyvázli se zdravou kůží. To ale nestačí, nedotknutelnost musí být absolutní.

Věcně to téma není. Skutečné týrání dětí je mimo zákon už teď. Co je přiměřenost? Víme to všichni, teď na to má být zákon, a smyslem jeho je způsobit, abychom se báli. Zakázání dotek vedený silou převyšující kinetickou energii stanovenou zákonem, jako zkoumají centimetrem vzdálenost, v jaké mýjíte autem cyklistu. Začnou posuzovat míru psychického násilí. Je to psychické násilí, když na spratka zařvu? Asi ano. Nastaví na to zvukovou normu, od kolika decibelů se domluva mění v násilí.

Nejlíp je, nemít děti. K tomu ostatně směřuje další legislativní ofenzíva, zaměřená na kvalifikovaný souhlas s pohlavním aktem.

Brzy budeme chodit připázení jedním krokem vstříc šťastné budoucnosti.

Česko-australský televizní pořad Jak nás vidí svět slaví 42 milionů shlédnutí a vydává unikátní edici z ČR!

Autor článku: Orange TV

Pořad Jak nás vidí svět představila internetová televize Stream.cz před pěti lety. Natáčí jej česko-australská režisérka žijící v Sydney, Ivanna Tang, rozená Benešová. Pořad stojí na konceptu interakce cizinců s českou kulturou a kuchyní. Cizinci tak například ochutnávají a hodnotí česká jídla, české produkty, zvyky a tradice. Pořad momentálně slaví 42 milionů zhlédnutí a představuje speciální českou edici. Trojice cizinců ve složení Pákistánec, Vanuaťan a Australan totiž poprvé v životě zavítali do České republiky a natočili několik dílů přímo v srdci Evropy. Každý díl je doslova hitem internetu a rozhodně stojí za pozornost!

Vše začalo před pěti lety, kdy se na české internetové televizi stream (www.stream.cz) objevilo první video s názvem „Cizinci poprvé ochutnávají svíčkovou“. Krátká pětiminutová reportáž představila osmero cizinců z různých zemí světa, například z Bangladéše, Austrálie, Číny či třeba z Mauricia, kteří měli tu čest poprvé v životě ochutnat tradiční českou svíčkovou. Nenápadně vyhlížející video tehdy sklídilo nemalý úspěch a rychle získalo přes milion zhlédnutí. V těsné návaznosti následovaly další díly a zrodil se fenomén Jak nás vidí svět.

300 fanoušků na letišti

K dnešními dny televize Stream odvysílala více než 190 jednotlivých epizod. Stopáž stoupla z původních pěti minut na skoro dvojnásobek. Vzrostl také počet fanoušků a diváků, kteří pořad sledují. V roce 2019 pak produkce pořadu zorganizovala cestu dvou hlavních protagonistů do České republiky. Chris u Mauricia a Manish z Indie tak poprvé v životě vycestovali do Evropy. Již tehdy bylo patrné, jaký společenský dosah pořad má. Na letišti na kluky čekalo kolem 300 fanoušků pořadu! Kluci dostali nespočet darů a byli oslavováni více než národní hokejový tým. Vzniklo unikátních dvanáct dílů, kde se tyto dva cizinci seznamovali s českou kulturou.

Covid pořad ovlivnil, ale nezastavil

V tradice vozit hvězdy pořadu jak nás vidí svět za poznáním české kultury, a také za natáčením, do České republiky se mělo pokračovat zimní edicí na přelomu let 2019 a 2020. Z důvodu právě začínající pandemie koronaviru k tomu ale již nedošlo. Nadcházející tři roky tak vycházely pouze epizody natočené v australské Sydney. Nutno však podotknout, že ani přísný lockdown produkci pořadu neomezil. V dobách největší krize režisérka pořadu Ivanna Tang přišla s řešením, že se cizincům česká jídla dovezou domů, a oni se sami na mobilní telefony natočí, jak jídla ochutnávají a hodnotí. Originální řešení se setkal s pozitivní reakcí ze stran fanoušků a slavný Jak nás vidí svět pokračoval dál.

Vanuaťan, Pákistánec a Australan v ČR

Letos, po tříleté pauze, se Streamu opět podařilo zrealizovat speciální edici natáčenou s cizinci v České republice. A tak v polovině srpna do naší rodné země zavítala trojice mezinárodních hvězd ve složení Tushar z Pákistánu, Wade z Austrálie a Adrian z ostrova Vanuatu. Kluky čekaly nejen ochutnávky tradičních českých jídel, ale také české památky a seznámení se s kulturou a zvyklostmi.

V první epizodě české edice byli pánové pozváni do restaurace Zdeňka Pohlreicha, Next Door by Imperial. Jak cizincům chutnalo menu od slavného českého kuchaře? Dvěma ze tří cizinců chutnalo, ten třetí měl jistý problém. Více o tom už vypovídá samotné video, které je dostupné na www.stream.cz.

V dalších dílech pak zahraniční hvězdy ochutnají český street food, smažák v housce, párek v rohlíku či třeba trdelník. Následovat bude také návštěva rodinné pekárny a testování kvality českého pečiva. Dostane se

i na památky a trojice cizinců se seznámí s klenoty českých dějin.

Češi ochutnali pikantní exotiku

V neposlední řadě pak stojí za zmínku také bonusové epizoda, ve které se v hlavní roli objevují Češi. Produkce pořadu totiž zorganizovala pro české diváky a fanoušky pořadu ochutnávku pokrmů z rodných států našich protagonistů. Češi tak před televizními kamerami ochutnávají sušené klokaní maso, oceňovanou veganskou čokoládu z ostrova Vanuatu a extrémně pikantní chuťovky z Pákistánu, které rozhodl i ty nejdřívější jedince.

Pořad **Jak nás vidí svět** vychází každý pátek v 11.30 a každé pondělí v 19.15 na www.stream.cz. Sledovat lze také z archivu pořadu, stačí zadat do vyhledávače název pořadu Jak nás vidí svět.

ŠVÉDSKÝ KANÁREK: Všechna světová média proti výsledkům voleb

Tomáš Guttman

Levicové propagandě se povedlo vnutit svůj jazyk všem světovým médiím včetně pravicových. Sociální demokraté byli hlavní politickou silou Švédska ve 20. století. Jejich neutralita vyhovovala zájmům jak nacistů, tak komunistů, a spolu s pílí obyvatel vedla k růstu bohatství země. Švédové si na svou stranu zvykli jako na drogu. Ta ale koncem století přivedla nádhernou zemi ke zkáze svou fanatickou podporou socialismu a imigrace. Islámští migranti představují 10 % voličů, přičemž jde o nejrychleji rostoucí segment obyvatel, často parazitující na rozbujelem sociálním systému a věnující se kriminální činnosti.

Teror a chaos část Švédů v poslední době z jejich socialistického snění probudil, ale bohužel asi pozdě. V nedávných volbách získal blok čtyř pravicových stran v parlamentu 176 hlasů oproti 174 hlasům levice. Součástí bloku jsou Švédští demokraté, Umírnění, Křesťanští demokraté a Liberálové. Zloba ve všech světových médiích z jejich vítězství daleko přesahuje onen rozdíl dvou hlasů. Nejde o sadisty ani islamisty, nejde o nacisty ani komunisty, ale nenávisť a zloba z toho rozdílu dvou hlasů spíše odpovídá vítězství d'ábla s rozdílem 200 hlasů.

Kdo jsou Švédští demokraté? Podle Wikipedie podporují státní příspěvky potřebným, podporují smíšenou ekonomiku, kombinují myšlenky levého a pravého středu, podporují manželství lidí stejného pohlaví stejně jako operace na změnu pohlaví, a dokonce věří v nebezpečí oteplování. Navíc jsou v koalici s tradičními křesťanskými a liberálními silami. O typickou pravici tedy nejde a o extrémní už vůbec ne. Proč jsou tedy establishmentem nenáviděni? Protože jsou jedinou stranou, která kritizovala zločiny islamistických ilegálních migrantů.

Strana zvaná Švédští demokraté je všemi světovými médii označena jako populistická extrémní pravice. Nedivíme se, že mezi oněmi médii jsou New York Times, Washington Post, Guardian, CNN nebo Wikipedia, ale jsou mezi nimi i Wall Street Journal a Reuters. Opravdu divné je, že výrazy jako „far-right populist“ používá i Daily Mail, označený ve Wikipedii jako bulvární „right-wing“ médium. Zcela nepochopitelné však je, že v souvislosti s volbami označují Švédské demokraty jako populistickou stranu

i pravicová televizní stanice Fox News a jasně pravicové weby The Hill a Newsmax.

Stejnou situaci vidíme i v českých médiích, kde je ona strana označena jako populistická nejen na webech Novinky, iDnes, Lidovky, Blesk, ale i Parlamentní listy a Echo24. Ta jednotnost je strašidelná. Ale také je destruktivní, neboť ostatní švédské strany se bojí se stranou Švédští demokraté spolupracovat, aby nebyly samy označeny nějakým likvidačním přívlaskem nebo nějakou žlutou hvězdou. Švédští demokraté mi tady slouží jako ten zkušební kanárek, který první v dole chcípne, a tak ostatní varuje, aby utekli. Utekli před čím? Není lehké to pojmenovat. Ano lidé mají tendenci opakovat hladké věty a klišé a také nahradit myšlenky těmi klišé. I ten kanárek je klišé.

Vracet se k nacismu a vše s ním porovnávat je také klišé, a i já se tím tady nechám svést. Židé byli za nacismu prý také takovým kanárkem podle slavného pastora Martina Niemöllera. Jeho nejcitovanější věta zní: „Nejdřív přišli pro komunisty a já neprotestoval, potom přišli pro odboráře a já neprotestoval, pak přišli pro židy a já neprotestoval, a nakonec přišli pro mě a už nezůstal nikdo kdo by protestoval.“

Zní to dobře, i když to má několik malých chybiček. Niemöller byl tak chytrý až po úplné porážce Hitlera, kdy mu nic jiného nezbylo. Začal jako nadšený nacist, a i když byl za nesprávné názory vězněn, stále nabízel Hitlerovi své služby. Logicky podporoval po válce Sovětský svaz a dostal Leninovu cenu. Ano proslavil se po válce svými hezky znějícími klišé. Ovšem jádrem každého klišé je nějaká jasná pravda.

Kdo je otráven bestialitou jižní kultury, jejímž výkvětem je například islám, bude označen jako populist, obzvláště když bude protestovat proti přílivu jižních ilegálních migrantů. Budou ho pomocí různých klišé delegitimovat. Ale ti, kteří ho postaví mimo zákon nejsou lhostejní řadoví občané starající se jen o své dobro, ale idealisté bojující za lidská práva, takže určitě časem také narazí na nějaké mantinely a sami budou umlčeni. A tak to bude pokračovat přesně podle toho Niemöllerova klišé.

Nejdřív budou umlčeni „populisté“ bojující proti muslimským gangům, pak „humanisté“, jelikož bojovali jen vlašně proti kritikům migrace, a nakonec budou umlčeni zastánci umírněného islámu. Všichni umlčovatelé použijí nějaké šikovné heslo nebo klišé, a také označí nepřítele příhodnou nálepkou. Na nálepce může být napsáno třeba islamofob nebo rasistofil. Nakonec se může používat třeba nálepka „nevěřící pes“, tak oblíbená v islámské společnosti.

Švédští demokraté bojují proti znásilňování pohostinných a naivních Švédů parazitickými ilegály, a jejich odpor je levicím delegitimován jako extrémně pravicový nebo alespoň populistický. O úspěšnosti levicové propagandy, podporované samozřejmě soudruhy z Východu, svědčí fakt, že i pravicová média přejímají klišé z levicové propagandy, a realita se začíná měnit podle měnícího se jazyka přesně podle knihy 1984 George Orwella. Tím kanárkem jsou dnes zdravý rozum a pud sebezáchovy. Kanárek skoro chcípl, a my tancujeme na potápějící se palubě.

<https://www.hegaion.cz/>

Čech, Němec a Rus ztroskotají na ostrově. Zajmou je lidojedi a šaman říká: „Dám každému z vás 2 skleněné koule a zavřu vás na týden do chatrče, když mi s těma koulema ukážete něco, co jsem ještě neviděl, tak vás nesežerem.“

Po týdně přijde k Rusovi, ten sedí uprostřed chatrče a koule se mu vznášejí nad hlavou.

Šaman říká: „To už jsem viděl, sežrat!“

Pak jde k Němci, tomu lítaj koule po celé chatrči.

Šaman říká: „To už jsem viděl, sežrat!“

Nakonec jdou k Čechovi, za chvíli vyjde šaman z chatrče ven a říká:

„Tak to jsem ještě neviděl, ten debil jednu ztratil a druhou rozbil.“

ŠVÉDSKO: K volbám s obavami

Peder Jensen je norský spisovatel a esejista.

Švédskem, kde se budou 11. září 2022 konat parlamentní volby, otrásá vlna násilných trestných činů, která nemá v moderní skandinávské historii obdoby.

Zločinnost se vůbec poprvé dostala na první místo žebříčku nejzávažnějších obav voličů. „Budou to unikátní švédské volby s velmi neobvyklým dominujícím tématem,“ řekl deníku Dagens Nyheter profesor politologie Göteborgské univerzity Henrik Ekengren Oscarsson. 41 % dotázaných voličů uvedlo, že právo a pořádek jsou nejdůležitějšími společenskými a politickými problémy.

Patrik Öhberg, politolog z institutu SOM-institutet, konstatoval, že „jde o první volební kampaň v moderní době, kdy je toto téma tak důležité, že o něm musí diskutovat všechny strany, ať chtějí, nebo ne.“ Z této situace by mohli těžit Umírněná strana, Křesťanská strana a Švédští demokraté. Na druhé straně politického spektra by to mohlo uškodit Levicové straně, Straně zelených a vládnoucím Sociálním demokratům.

Sociální demokraté stojí v čele švédské vlády od roku 2014. Během těchto osmi let kriminalita v celé zemi lavinovitě vzrostla na současnou neúnosnou úroveň. Švédsko v posledních letech zažívá útoky zahrnující použití bomb, ručních granátů a jiných výbušných zařízení každý týden, někdy i několikrát týdně.

V listopadu 2021 odstoupil z funkce předsedy strany a premiéra Stefan Löfven a první švédskou premiérkou se stala Magdalena Andersson. V dubnu 2022 došlo v několika švédských městech k násilným nepokojům a útokům muslimů proti policii, když se protiislámský aktivista Rasmus Paludan pokusil spálit výtisky Koránu. Magdalena Andersson tehdy připustila, že k násilnému chování gangů přispěla nedostatečná integrace, a prohlásila, že existují „silné síly, které jsou připraveny zajít až do krajnosti, jen aby poškodily naši společnost.“

Podle deníku Aftonbladet Magdalena Andersson řekla: „Segregace zašla tak daleko, že ve Švédsku nyní existují paralelní společnosti.“ „Žijeme ve stejné zemi, ale v naprosto odlišné realitě.... Zatímco probíhala rozsáhlá imigrace, tak integrace imigrantů selhala. Naše společnost k tomuto problému přistoupila příliš slabě.“

Ke stejnému závěru dospěla i řada politiků, kteří tyto problémy desítky let do značné míry zanedbávali. Ulf Kristersson, předseda liberálně-konzervativní Umírněné strany, byl v srpnu 2022 spoluautorem sloupku, v němž přiznal, že „Švédsko ztratilo kontrolu nad kriminalitou. Násilí se stále stupňuje a pachatelé jsou stále mladší.“

K současným problémům bohužel přispěly všechny strany zastoupené ve švédském parlamentu (Riksdagu), s výjimkou pravicových Švédských demokratů.

Dokonce i mainstreamová média, jako je BBC, přiznávají, že Švédsko má nejvyšší počet vražd střílnou zbraní na milion obyvatel v Evropě. V oficiální zprávě švédské vlády zveřejněné v roce 2021 se uvádí, že každý rok zemřou ve Švédsku při přestřelkách čtyři lidé na milion obyvatel. Evropský průměr přitom je 1,6 osoby na milion obyvatel. Ze statistik vyplývá, že 85 % podezřelých, kteří se ve Švédsku podílejí na smrtících přestřelkách, se narodilo v zahraničí nebo pochází z přistěhovaleckého prostředí. V poslední době se bombové útoky a střelba rozšířily i mimo největší města. Po sérii přestřelk v menším městě Örebro místní policejní šéf uvedl, že tam nejen vzrostl počet gangů, ale že se staly i násilnějšími. „Před deseti lety třeba někoho zmlátili, pak přešli na střelbu do nohou a teď se střílejí do hlavy,“ řekl Mattias Forssten agentuře Reuters.

19. srpna 2022 byl při střelbě v Malmö, třetím největším švédském městě, zabit jeden muž a jedna žena byla s vážnými zraněními převezena do

nemocnice. K útoku došlo ve velkém nákupním centru Emporia. Podle policie měl zavražděný muž vazby na zločinecký gang, avšak těžce zraněná žena byla zřejmě jen nevinnou kolemjdoucí. Pachatel během rušného odpoledne uvnitř jednoho z největších nákupních center v zemi vypálil mnoho ran. Snadno mohl zranit nebo zabít mnoho dalších lidí, třeba i neúmyslně.

K vraždě se přiznal patnáctiletý chlapec, který byl zatčen v Malmö. Bohužel toto není ani zdaleka ojedinělý případ. Z více než 8 200 osob, které švédská policie ke konci roku 2021 identifikovala jako členy zločineckých gangů, bylo téměř 15 % osob mladších 18 let. Některé gangy verbují mladistvé. Podle švédského právního systému mohou vzhledem ke svému nízkému věku očekávat mírnější tresty a mohou se dokonce i vyhnout vězení. Přitom vězňové ve Švédsku jsou již nyní přeplněné.

Švédská policie, která čelí masivní vlně kriminality, je přetížena a nemá dostatek personálu. Znepokojivý počet vražd není nikdy objasněn a mnoho menších trestných činů zůstává prakticky nepotrestáno.

Švédsko se během pouhých dvou generací změnilo z jedné z nejbezpečnějších zemí na světě na jednu z nejnebezpečnějších zemí v Evropě. Během této doby masová imigrace dramaticky změnila švédskou populaci. 1,2 milionu osob oprávněných volit ve volbách v září 2022 se narodilo mimo Švédsko – volit tak může asi o 200 000 cizinců více než v předchozích volbách v roce 2018. Téměř každý čtvrtý prvovolič ve věku 18-21 let se narodil v zahraničí nebo se v zahraničí narodili oba jeho rodiče. V centru Malmö má téměř každá druhá osoba oprávněná poprvé volit zahraniční původ.

Muslimští přistěhovanci ve Švédsku, stejně jako v jiných evropských zemích, v drtivé většině volí Sociální demokraty nebo jiné socialistické či levicové strany. V současné době jsou však již tak početní a sebevědomí, že si zakládají i vlastní politické strany. Mikail Yüksel, muslim tureckého původu, stojí v čele strany Partiet Nyans, která má příznivce ve městech, jako je Malmö. Yüksel se zasazoval například o to, aby bylo spáleno jedno umělecké dílo zesnulého švédského umělce Larse Vilksa, protože je údajně islamofobní.

Basem Mahmoud je imám působící ve čtvrti Rosengård v Malmö, kde převažují muslimové. Židy označil za „potomky prasat a opic“ a prohlásil, že „pouze cituje Korán“ a že se těší na „velkou bitvu“, po které se všichni nemuslimové budou muset podřídit muslimům. Obhajoval také brutální vraždu francouzského učitele Samuela Patyho v roce 2020, kterého sťal čečenský muslim poté, co ve škole učil studenty o svobodě projevu. (Poznámka překladatele: Samuel Paty ukázal žákům karikatury proroka Mohameda.)

V kázání v únoru 2022 Mahmúd napadl švédské školy a sociální služby a prohlásil, že muslimové přebírají vládu v zemi. „Švédsko je naše,“ řekl. „Je naše, ať se jim to [Švédům] líbí, nebo ne. Za deset až patnáct let bude naše.“

Švédsko již léta džihádisty dováží i vyvází. Někteří muslimové se po roce 2014 vydali z Evropy na Blízký východ, aby podpořili samozvaný Islámský stát, pravděpodobně nejbrutálnější teroristickou organizací na světě. Zatímco mnozí z nich tam zemřeli, někteří z těch, kteří přežili, se v posledních letech vrátili do Evropy. Tito navrátilci přímo i nepřímo podporovali brutální teroristické útoky, masakry, stínání hlav a dražby otroků. Přesto mnozí z nich po návratu do Švédska nečelili žádnému skutečnému trestu. Některé místní samosprávy jim dokonce nabídky bezplatné získání řidičského průkazu a příspěvky na bydlení ve snaze tyto zatvrzelé džihádisty znovu začlenit do švédské společnosti.

Na začátku roku 2022 byl z vyhrožování policii obviněn muž, který na svém balkóně v Broby, městečku s asi 3 000 obyvateli na jihu Švédska, vyvěsil prapor, který byl podobný vlajce Islámského

státu. Policistům řekl, že jim usekne hlavy, a později tvrdil, že se mu policisté mstí.

Norberg, stará hornická obec ve středním Švédsku, má zhruba 4 500 obyvatel. V dubnu 2022 zde byl zatčen čtyřicetiletý muž, který zřejmě pochází z Afghánistánu, za znásilnění a pokus o vraždu ženy, kterou strčil do staré důlní šachty. Muž přišel do Švédska v migrační vlně v roce 2015, a přestože mu bylo odepřeno povolení k pobytu, tak v zemi zůstal. Podle všeho požádal svoji oběť o ruku, a když jej odmítla, tak ji znásilnil a shodil do staré důlní šachty. Když se později vrátil a zjistil, že ještě žije, tak po ní házel kameny, aby ji zabil. Někým zázrakem žena přežila a po dvou dnech strávených v opuštěném dole byla zachráněna. Je možné, že tento zločinec zavraždil i svou bývalou ženu.

V červenci 2022 se stala obětí brutálního pokusu o vraždu devítiletá švédská dívka. Tento čin se odehrál na dětském hřišti ve městě Skellefteå na severu Švédska. Dívka byla znásilněna a poté zbита do bezvědomí. Podezřelým je přistěhovalec z Etiopie. Původně tvrdil, že je mu 13 let, ale pravděpodobně je o několik let starší. Pouhý týden před tímto pokusem o vraždu mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu ve Švédsku, přestože byl v místní komunitě označován za „chodící ruční granát“.

Švédsko patří mezi země s nejvyšším počtem zaznamenaných znásilnění na milion obyvatel na světě. V roce 2018 státní televizní stanice SVT informovala, že 58 % mužů odsouzených ve Švédsku za znásilnění a pokusy o znásilnění v předchozích pěti letech se narodilo v zahraničí. Některé z nejbrutálnějších případů znásilnění byly spáchány muslimskými a africkými migranty.

Zločinecký gang Černá sekera je mezinárodní a extrémně násilnická zločinecká organizace s kořeny v Nigérii. Je jedním z mnoha konkurenčních zločineckých gangů, které se ve Švédsku etablovaly. Oficiální policejní zpráva z roku 2019 uvádí, že jen ve Stockholmu v současnosti působí nejméně 50 různých zločineckých gangů. Ty jsou navíc stále agresivnější a násilnější. Skandinávské země tradičně neměly silné organizované zločinecké skupiny srovnatelné s jihoitalskou mafií. Nyní ve Švédsku působí desítky různých skupin a klanů, které mezi sebou soupeří o kontrolu nad místním trhem s narkotiky, penězi za ochranu a dalšími nelegálními aktivitami. Některým z nich se dokonce podařilo vytvořit zločineckou infrastrukturu s vazbami na právníky a úředníky. Téměř všechny byly do země importovány od 70. let 20. století. Mnoho těchto zločinců pochází z mnohem brutálnějších a cyničtějších společností islámského světa a Afriky a komfortní skandinávská vězení je od páchání zločinů neodradí.

Tyto problémy se již bohužel neomezují jen na největší švédská města a šíří se i do menších měst a dokonce i do venkovských oblastí po celé zemi. Například Kalmar, relativně malé středověké město historického významu, již zažil několik smrtících přestřelk gangů.

V prosinci 2019 přepadli tři maskovaní muži restauraci ve městě Gislaved a mačetou zavraždili šedesátiletého Švéda.

Švédům, kteří chtějí, aby jejich rodiny byly v bezpečí před násilnou kriminalitou, dochází ve Švédsku lokality, kam by se mohli přestěhovat – pokud se ovšem nerozhodnou svou vlast opustit úplně, jak už mnozí činí.

SPORT

Výhra české jednadvacítky

Čeští fotbalisté do 21 let v úvodním barážovém utkání o postup na mistrovství Evropy v příštím roce zvítězili po obratu na Islandu 2:1. Odvetu sehrají svěřenci trenéra Jana Suchopárka, v úterý v Českých Budějovicích.

Communism is dead. Long live socialism!

Komunismus je mrtvý. Ať žije socialismus!

I write this article in response to James Jakoubek's article 'The Czech Republic – Fifth Column', which was published in Volume 5 Issue 100 of Noviny. In his article, Jakoubek rails against the Communist Party of Bohemia and Moravia, describing it as an evil organisation 'today alive and well ... on the political scene of the Czech Republic'. First of all, the information in Jakoubek's article is woefully out of date. The Communist party was tossed out of the Czech Parliament in 2021 when it failed to win any seats in either the Chamber of Deputies or the Senate. And yet according to Jakoubek the Communist party is 'alive and well'. He writes that 'this subversive organisation ... has quite substantial backing of the Czech population', seemingly ignorant of the fact that it won less than 4% of the vote in the last election. More than 96% of the Czech population does not support the Communist party. In fact, more than 80% of the population have not voted for the Communist party in any Czech election since 1990. I suspect that Jakoubek is part of the generation of Czechs who fled communist Czechoslovakia before the downfall of communist rule in 1989. Traumatized by their memories of communist totalitarianism and its horrors, they live in the past and do not realise that the age of communism died long ago.

The two most left-wing parties in Czech politics today are the Czech Social Democratic Party (Česká strana sociálně demokratická, ČSSD) and the Pirate Party (Česká pirátská strana, Piráti), both of which are extremely small. The Social Democrats were a major force in Czech politics for over a hundred years but dramatically fell from favour in the 2017 election. In 2021 they were removed from the Chamber of Deputies entirely, and now only have three seats in the Senate. Founded in 2009, the Pirate Party is a new force in Czech progressive politics. But even it is small, winning only 6 seats in the Parliament in 2021. Every single other party in the Chamber of Deputies is centrist or right-wing. The day when the majority of the Czech Republic will turn to left-wing politics is still years away, most likely when the emerging younger generations tip the balance of power in their favour.

The appeal of left-wing politics is coming back, not only in the Czech Republic but in Australia and around the world. As of 2022, in the United States, the ultra-capitalist superpower of the world, a majority of young Americans (those aged 18-24) have a negative view of capitalism.¹ Internationally, as of 2020, a majority of people in every developed market do not believe they will be better off in five years' time, and more than half globally believe that capitalism in its current form is now doing more harm than good in the world.² Against the backdrop of growing cynicism around capitalism and the fairness of our current economic systems are deep-seated fears about the future. Specifically, 83 percent of employees say they fear losing their job, attributing it to the gig economy, a looming recession, a lack of skills, cheaper foreign competitors, immigrants who will work for less, automation, or jobs being moved to other countries.³ Many of the left-wing solutions now being proposed are classic socialist policies from the 20th century. Taxing billionaires and megacorporations, nationalising core industries such as the energy sector, and the redistribution of wealth – so that none shall be too rich and none shall be too poor. Accompanying these measures are hopeful visions for the future – investments for a better society,

¹ Axios/Momentive Poll: Capitalism and Socialism
<<https://www.surveymonkey.com/curiosity/axios-capitalism-update>>

² 2020 Edelman Trust Barometer
<<https://www.edelman.com/trust/2020-trust-barometer>>

³ Ibid.

including free university education and public healthcare. In Australia, Medicare, while an excellent achievement, does not yet cover optical or dental healthcare. The US does not even have a public healthcare system.

The future of politics is left-wing. Despite the fears of Jakoubek and others like him, this will be through socialist policies, including some of the kind favoured by communists once upon a time. Private ownership of industry ('private property' in the old communist language) is a serious problem that has only worsened over time. Energy prices in the western world have skyrocketed since the privatisation of the electricity sector in the late 20th century. Energy prices in Australia increased two hundred percent from last year,⁴ while Australia's leading energy companies make billions of dollars in yearly profits. Notably, two of Australia's biggest energy companies, Alinta Energy and EnergyAustralia are owned by Chinese corporations. That's right, Energy 'Australia' is owned by China Light and Power. (Alinta is owned by Chow Tai Fook Enterprises.) Jakoubek fears communist influence, yet the capitalist free market has led to many Australian businesses being owned by companies based in communist China! The only solution is to nationalise these companies to ensure that Australia's energy remains in Australia's hands. Corporations and billionaires (the real 'bourgeoisie') will never give up their billions of dollars in profits. Private ownership of things critical to human survival can and should be abolished.

I support democracy, but I do not support the billionaire class that has poisoned it. According to Jakoubek, Comrade Heller wrote that one of the major problems today is that the working class has lost its class consciousness and has become 'shattered' in the face of private industry ('capital'). On this, Comrade Heller is correct. Politicians and media companies, bought and paid for by the capitalist class, have endlessly repeated the lie that capitalism is the best and only way forward for the future. Only now are the youngest generations waking up to the fact that they have been betrayed by the billionaire class. The United States is experiencing a massive surge of worker unionisation. Workers at some of the biggest companies in the world, including Amazon and Starbucks, are forming unions to fight back against their corporate overlords. Australian workers are once again flexing their muscles: the nurses are on strike, teachers are on strike, the railway workers are on strike. Workers are realising that they share a common interest – an interest incompatible with the greedy desires of billionaires and corporations. This is 'class consciousness'.

Warren Buffet, billionaire investor and one of the 10 richest people in the world for over 14 years, admitted back in 2006 that class warfare is real. 'There's class warfare, all right,' Mr. Buffett said, 'but it's my class, the rich class, that's making war, and we're winning.'⁵ Mr Buffett, with immense income from dividends and capital gains, paid far, far less as a fraction of his income than the secretaries or the clerks or anyone else in his office. He doesn't do this by illegally evading taxes or hiding money overseas. He pays just as much (or just as little) as the Internal Revenue Code requires – the same tax code altered to fit the whims of the billion-dollar donors of the political parties. "How can this be fair?" he asked of how little he pays relative to his employees. "How can this be right?"⁶

⁴ The Guardian: Australian energy prices tripled from last year
<<https://www.theguardian.com/australia-news/2022/jul/28/australian-wholesale-energy-prices-in-june-quarter-tripled-from-last-year-market-operator-says>>

⁵ In Class Warfare, Guess Which Class Is Winning
<<https://www.nytimes.com/2006/11/26/business/yourmoney/26every.html>>

⁶ Ibid.

Only by taking back what rightfully belongs to all of humanity can we ensure a better future for us all. Communism is dead. But the future is socialist.

Karl Erik Roman NSW

Rózia Patek Melinck

"The Legacy of a Strong Willed Woman Lives On" in the new book Slovak Settlers, is an account of Rózia Patek Melinck who created a solid foundation for her family in a new country.

www.slovaksettlers.com

"Upon arrival, she realized that she could not stay with her father, because he lived in a boarding house. She would have to start working right away to pay her way. And so, she did.

First, landing a job as a domestic helper for a family of eleven children. But she did not last long. Her hands became bloody from cleaning and washing clothes all day. That was no job for her, and life would bring along a much better opportunity after she moved to Youngstown, Ohio, with her father.

There, she took on the position of a live-in housekeeper and nanny for two little girls, who were the daughters of the superintendent at the Carnegie Steel factory. The family treated her very well and they remained friends long after Rózia married.

Together, father and daughter saved enough money between them to bring another family member, her brother Štefan, over to the United States. " -Joey L. Caccarozzo

Rózia Patek Melinck's story is inspiring.

Photo and story excerpt courtesy of Joey L. Caccarozzo

While shopping for vacation clothes, my husband and I passed a display of bathing suits. It had been at least ten years and twenty pounds since I had even considered buying a bathing suit, so I sought my husband's advice.

'What do you think?' I asked. 'Should I get a bikini or an all-in-one?'

'Better get a bikini,' he replied. 'You'd never get it all in one.'